

Adventes Vēstis

2019
JŪNIJS
#281

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU LATVIJAS
DRAUDŽU SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**STAIGĀJAM
GAISMĀ.
BALTIJAS ŪNIJAS
KONGRESS**

TICĪBA -
Dieva dāvana

Veselība.
Saules gaisma

Jauniešiem:
Mazie mīlestības darbi

Pusaudžiem:
**Izpalīdzīgais
svešinieks**

Bērniem:
**Jona un
lielā zivs**

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
- 10** LIECĪBA
Ticība - Dieva dāvana
- 12** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Dod man šo kalnu
- 14** TĒMA
**Staigājam gaismā.
Baltijas ūnijas kongress**
- 17** AKTUĀLS JAUTĀJUMS
Pazīstami ar to, kam nepiekrītam
- 18** VIEDOKLIS
**Sabatskolas kā draudzes
sirds svarīgums**
- 19** VESELĪBA
Saules gaisma
- 20** PA BĪBELES LAPPUSĒM
**Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums, 6. daļa**
- 22** JAUNIEŠI
Mazie mīlestības darbi
- 24** PUSAUDŽI
Izpalīdzīgais svešinieks
- 26** BĒRNI
Jona un lielā zivs

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Ance MOŽEIKO, Andris PEŠELIS,

Edija SUBATOVIČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

Sveicināti, mīlie lasītāji!

Labākais vēl priekšā – tieši šos vārdus gribas teikt, stāvot vasaras vārtos. Kad saņemsiet žurnāla jūnija numuru, priekšā būs ceļojumu laiks, atpūtas laiks, laiks ģimenei un laiks piedzīvojumiem!

Taču arī pavasaris šogad bijis īpaši skaists – Dievs dāvāja gan dabas krāšnumu, gan vairākus brīnišķīgus notikumus draudzē. Viens no īpašākajiem mana pavasara notikumiem bija mīla brāļa Frederika Pola nu jau 8. ciemošanās Latvijā (par to varēsiet lasīt vairākos Latvijas ziņu rakstos). 18. maija pēcpusdienā Frederiks Pols viesojās mājas grupiņā, kuru saucu arī par savu. Baudījām sadraudzību, kopīgas dziesmas un īpaši no Dieva sagatavotu Vārdu, kas aicināja pārdomāt – vai tas labais, kas ir mūsos, ir mūsu pašu nopelns, vai arī tā ir dāvana no Dieva? Kādi rezultāti ir tam, kas darīts ar paša varēšanu, bet kādi tam, kas paveikts Dieva spēkā?

Atbilde uz šiem jautājumiem rodama turpat visos jūnija numura rakstos – liecībā, kurā ieraugām Dieva īpašo vadību gan ceļā pie Viņa, gan ceļā ar Viņu; sadaļā Vārds mācītājam, kur Agris Bērziņš rosina pārdomāt Kāleba spēka avotu; Jauniešu sadaļā, kur jaunu cilvēku spilgtie un dzīvie piedzīvojumi atklāj viņu miera, spēka un iedvesmas Devēju; Bērnu lappusē, kur lasām, ka pat vali Dievs var lietot, lai parādītu Savu mīlestību ļaudīm, kuri iet pazušānā; Tēmas rakstā par Baltijas ūnijas kongresu, kas arī bija Dieva atbilde uz Viņa bērnu lūgšanām. Viss, ko šeit lasīsit, ikkatra rinda ir Dieva dāvana – arī bagātīgā Latvijas ziņu sadaļa (nespēju vārdos izteikt savu pateicību jums, mīlie, par tik brīnišķīgu atsaucību!).

Jo Tev, ak, Kungs, pieder augstība un vara, godība, slava un varenība; it viss, kas ir debesīs un virs zemes, tas pieder Tev! Tava ir, ak, Kungs, valstība, un Tu pacelies pāri kā galva pār visiem! Un bagātība un gods nāk no Tevis, un Tu esi valdītājs pār visu, un Tavā rokā ir spēks un vara, un Tava roka paaugstina un dara stipru. Un nu tagad mēs esam tie, kas Tev pateicamies, un tie, kas slavējam Tavas godības Vārdu; jo kas es esmu, un kas ir mana tauta, ka mēs paši labprātīgi spētu dot tādus ziedojumus? Bet viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam!

(1. Laiku 29:11-14)

Anitra Roze,
galvenā redaktore

“Staigājiet gaismā” (1. Jāņa 1:7)

Ar šādu moto no 23.-25. maijam Rīgā, Baznīcas ielā 12a notika Septītās dienas adventistu Baltijas ūnijas kārtējais kongress. Bez triju Baltijas valstu delegātiem kongresā piedalījās arī viesi no Transeiropas divīzijas – prezidents Rafats Kamals, sekretāre Odrija Anderssone un mantzinis Nenads Jepuranovičs.

Apmēram pirms gada sākās Transeiropas divīzijas vadītāju konsultācijas ar Baltijas ūnijas vadību un triju valstu draudžu savienību vadītājiem par pārmaiņu nepieciešamību, lai 21. gadsimta kontekstā meklētu iespējas, kā uzlabot, darīt efektīvāku un ekonomiski izdevīgāku ūnijas darbu.

Kongress nobalsoja par izmaiņām ūnijas konstitūcijā, palielinot padomes locekļu skaitu no 13 uz 21 – iekļaujot padomes sastāvā arī draudžu savienību sekretārus un mantziņus. Tas nozīmē lielāku draudžu savienību vadītāju pārstāvniecību lēmumu pieņemšanā un kopējās stratēģijas īstenošanā. Jaunais modelis sevi ietver arī triju draudžu savienību prezidentu iekļaušanu ūnijas

Administratīvās komitejas sastāvā, kas darbojas ūnijas padomes sanāksmju starplaikā. Līdz šim ūnijas padome kopā pulcējās 2 reizes gadā – Pavasara un Ziemas sanāksmēs, kur uzklusīja atskaite par iepriekšējo darba periodu, iepazīnās ar auditoru ziņojumu, apstiprināja budžetu nākamajam gadam un pieņēma nepieciešamos lēmumus. Jaunajā ūnijas modelī padomes loma paplašinās, un sanāksmes varētu notikt vismaz 4 reizes gadā vai biežāk.

Tradicionāli kongresa Priekšlikumu komiteja izraugās kandidātu prezidenta amatam un kongresa delegāti balso par komitejas priekšlikumu. Turpinājumā jaunievēlētais prezidents piedalās Priekšlikumu komitejas darbā, palīdzot izraudzīties komandu, ar kuru kopā būs jādabojas turpmākos 5 gadus. Bija ļoti svarīgi izvēlēties komandu, kura atbalstītu gaidāmās pārmaiņas ūnijas darbībā, būtu garīgi vienota un spētu efektīvi sadarboties.

Mani patīkami pārsteidza Priekšlikumu komitejā valdošais vienprātības un lūgšanu gars. Jāatzīmē arī TED prezidenta

R. Kamala profesionālais un dievbijīgais darba stils, vadot komitejas darbu bez spiediena un “norādēm no augšas”. Visi lēmumi tika pieņemti, balsojot aizklāti, un rezultāti apstiprināja komitejas dalībnieku uzskatu kopību un garīgu vienotību. Šī pati vienotības sajūta un mierpilnā uzticēšanās Dieva Gara vadībai bija jūtama kongresa darba sesijā, kas pasaules stresa un kaislību pārņemtajiem cilvēkiem varētu likties pat par daudz mierīga. Man bija paties prieks un gandarījums par šīm trijām kongresa dienām, kuru laikā delegāti no 4 valstīm piedzīvoja Dieva klātbūtnes svētību un garīgas iedvesmas svētkus.

Lai Dievs svētī jaunievēlētos Baltijas ūnijas vadītājus un padomes locekļus ar gudrību no augšienes, ar dziļu pazemību un patiesu dievbijību!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas
draudžu savienības
prezidents

VAI BADS SAMARIJĀ?

11. maija Sabata rīts Ogres draudzes locekļiem sākās nepierasti – ļaudis, kas pulcējās pie draudzes nama, šoreiz nedevās iekšā telpās, bet sasēdās automašīnās, lai dotos uz 11 km attālo Dimantu kalnu Rembates pagastā. Tieši tur bija ieplānots sabata rīta dievkalpojums. Par to vispirms, protams, paldies mūsu Debesu Tēvam, bez kura vispār nenotiek nekas labs, taču sirsnīgi pateicamies arī brālim no krievu plūsmas, kurš, tur strādādams, sagādāja mums šo brīnišķīgo iespēju! Dimantu kalns ir viesu nams un nometņu vieta bērniem. Tur bērni un arī pieaugušie var vērot un barot ar zālīti vai maizi milzīgos, bet tajā pašā laikā visai graciozos strausus, pabarot trusīšus, apskatīt biezvilnas aitu cūkas un džipa piekabē pat doties nelielā safari braucienā uz dambriežu un hailanderu ganībām, kur arī šos dzīvniekus var pabarot ar maizi.

Pateicamies Debestēvam par šajā sabatā sagādāto īpašo dāvanu – pie mums viesojās un dzīvības Vārdu līdzdalīja brālis no Indijas, evaņģēlists Frederiks Pols. Iespējams, tieši šī iemesla dēļ mūsu Ogres draudzes locekļu pulkam bija pievienojušies arī viesi no citām draudzēm – galvenokārt brāļi un māsas no Rīgas, tāpat no Salaspils, Ērgļiem, Madonas un arī no Siguldas.

Brālis F. Pols līdzdalīja patiesu dzīvības maizi – Vārdu, caur kuru varējām veikt sevī pārbaudi – vai mūsu sirdis ir dzīvas, tādas, kas pukst Kristum, vai arī tās tiek mērdētas

badā. Evaņģēlistam spraigi un iedvesmoti runājot, varējām iejusties notikumos Israēla ķēniņu laikā, kad Samarijā iestājās milzīgs bads, pat ēzeļa galva maksāja 80 sudraba seķelus (viss notikums atrodams 2. Ķēn. 6:24–29 un 7:3–9). Iesaku atvērt šo stāstu, to rūpīgi izlasīt un pārdomāt!

Arī šodien mums var būt bads – garīgais bads. Ja ik dienas neēdam īsto, garīgo maizi, kas ir Dieva Vārds, tad dvēselei iestājas bads un tai nākas ēst to, ko piedāvā mūsdienu mediji un izklaides industrija, vārdu sakot, – nākas ēst “ēzeļa galvu”. Vēl kāda krasa, pat sarkastiska, bet tajā pašā laikā reāla bada iezīme – viņi pirka pat baložu mēslus. Bībelē balodis simbolizē Svēto Garu. Samarijā ir bads, un baloža vietā ir tikai tā mēsli. Nav Svētā Gara. Kā ir ar mums personīgi – ar mani un Tevi, dārgo lasītāj? Jēzus nāks drīz! Pārbaudīsim, vai mūsos nav manāma šī bada pazīme! Bada dēļ ļaudis dodas pie ķēniņa un brēc pēc palīdzības (27. p.), bet ķēniņš atbild: “Ja Tas Kungs Tev nepalīdz, kā tad lai es Tev palīdzu!” Klons tukšs un vīna spiede tukša. Ja jums ir bads, nedodieties pie ķēniņa vai Ūnijas prezidenta. Vispirms dodieties pie Tā Kunga!

Klons ir vieta, kur agrākos laikos izkūla un glabāja graudus, no kuriem vēlāk cepa maizi. Klona grīda garīgi uz mums runā par dvēseļu mantošanu Kristum. Ja mūsu klons ir tukšs, tā ir bada pazīme! Vai mēs vienmēr ejam pie Kunga lūgšanā, lai klons pildās ar Viņam (un mums pašiem) tik dārgajiem graudiem?

Samarijā šausmīgā bada laikā kādas mātes praktizēja drausmīgas, sirdi stindzinošas lietas – tās vārīja un ēda savus vai citas bērnus. Garīgi mātes (un tēvi) arī tagad dara ko līdzīgu, tikpat biedējošu, jo bieži vien ikdienā nemāca Vārdu saviem bērniem, neved tos pie Jēzus, pie vienīga Ceļa un Dzīvības maizes. Viņi pieļauj, ka tie iet bojā, viņi tos “vāra”! Pieņemsim lēmumu nelaist savus bērnus postā!

Samarijā bija vēl citi bez cerības un ēdiena palikuši ļaudis, izstumti no sabiedrības – četri spitāliegie, kuri sprieda savā starpā: «Kādēļ mums šeit nīkt, tiekāms mirstam? Ja mēs domājam iet uz pilsētu, tad pilsētā ir bads, un tur taču mēs mirsim, un, ja mēs paliekam tepat, tad arī mēs

mirsim. Tāpēc nāciet, iesim aramiešu nometnē. Ja tie mūs atstās dzīvus, tad dzīvosim, bet, ja tie mūs nonāvēs, tad mirsim!” (2. Ķēn. 7:3, 4) Viņi cēlās. Un kas notika? Slava Dievam – notika brīnums (lasi 6.–8.p.)! Ienaidnieku pamestās nometnes teltīs tie atrod ēdamo, sudrabu, zeltu un drēbes. Visu, ko sīrieši bēgdami pametuši. Visu iedzīvi! Pilsētā veselajiem (labajiem) nav maizes, bet te slimajiem – papildnam! Kas notiek ar cilvēkiem, kuri nāk pie Jēzus, apzinoties, ka slimo ar grēku? Notiek brīnums! Cilvēki saņem barību garam un dvēselei. Tad Dievs aicina nepalik, lai tikai ēstu un ēstu – “Tad tie cits citam sacīja: “Tā nav pareizi, kā mēs rīkojamies! Šī diena ir labās vēsts diena, bet, ja mēs klusēsim un paliksim mierā līdz rīta ausmai, tad mēs kļūsim vainīgi. Tādēļ tagad nāciet, dosimies ceļā un paziņosim to ķēniņa namam.”” (9. p.) Dosimies arī mēs pie ienaidniekiem uz viņu nometni. Pasaule (no kuras mēs paši arī esam iznākuši) ir ienaidā ar Dievu. Brālis Pols aicina: “Dodies uz savu zemi un stāsti, evaņģelizē – šī ir labo ziņu diena, paziņosim to arī ķēniņa namam, nebaidīsimies! Citādi – tā kā tā var nākties mirt!”

Indija, kā zināms, ir hinduistu zeme, kur briesmas var piedzīvot ik uz soļa. Bet Dievs ir vienmēr rūpējies par saviem bērniem – tagad Indijā, tajā apgabalā, kur darbojas brālis Frederiks Pols, ir 6 draudzes ar aptuveni 200 draudzes locekļiem. Nodosim savus soļus Jēzum jau šodien!

Pēc svētīgā dievkalpojuma, protams, bija priecīgi sadraudzības brīži ar gardām un veselīgām pusdienām un sirsnīgas, svētīgas sarunas. Vēlāk tie, kas vēlējās, varēja doties safari izbraucienā un paklausīties šīs vietas saimnieka Pētera stāstus par saimniekošanu, dzīvniekiem un to aprūpi. Citi varēja piedalīties draudzes locekļu veidotās spēlēs vai vienkārši pavadīt laiku savstarpējā sadraudzībā. Manuprāt, ieguvēji bija visi. Paldies Debestēvam par šo svētīgo laiku!

*Piedzīvotajā ar jums dalījās Inta
Mukāne no Ogres draudzes*

SVĒTKI MAIJA OTRAJĀ SESTDIENĀ

Daudzās draudzēs maija otrajā sestdienā svin Mātes un Ģimenes dienu. Tā bija arī mūsu, Tukuma, draudzē. Šī diena, iepriekš neko nesarunājot, veidojās vienota un sirsnīga. Pirms dievkalpojuma lūgšanu grupā Dace dalījās ar atziņām no L. Neikures vadītā semināra Saulkrastos. Īpaši tikām aicināti pievērsties jēdzienam „savu domu kontrole”, kas būtu svētība ģimenes dzīvē. Mācītājs Andris Pešelis savā svētrunā „ieveda” mūs E. Vaitas grāmatā „Kristiešu māja” (jeb “Adventistu māja” - red. piez.). Šīs mājas atmosfēru un svētību veido Dievam uzticīga māte – ģimenes karaliene. Dievkalpojumu papildināja kora un bērnu ansambļa izpildītas dziesmas. Arī Bībeles izpētē runājām par attiecībām – mīlestību un cieņu mīlas dzejā „Augstā dziesma”. Par svētku pārsteigumu bija parūpējusies mūsu māsa Rigonda no Floridas, bet to realizēja Irīna – milzu rožu klēpis tika izdalīts vecmāmiņām, māmiņām, meitiņām, pa diviem ziediem katrai. Kāpēc? Lai

būtu ko uzdāvināt vēl kādai sievietei. Pēc kopīga cienasta atgriezāmies zālē.

Pagājušajā rudenī izdevumā „Adventes Vēstis” lasījām par jaunu SDA sanatoriju Ukrainā – „Bukovinas Čerešenka”. Šī gada pavasarī jaunajā sanatorijā uzturējās četras mūsu draudzes māsas – Kaija, Daiga, Natālija un Kristīne. Mātes dienas pēcpusdienai viņas bija sagatavojušas prezentāciju par sanatorijā piedzīvoto. Kā atgriešanos senā pagātnē redzējām video par braucienu uz sanatoriju vietējās satiksmes autobusā. Fotografijas parādīja sanatoriju – pili, ārstnieciskās procedūras, bagātīgi klātu brokastu galdu, tējas namiņu, pie mums brīvā dabā neredzētu dzīvnieciņu salamandru, skaistās kalnu ainavas. Sanatorijā uzdāvinātā prezentācijas diska fragmentos rīta rosme pazīstamu melodiju pavadījumā izraisīja zālē ļoti dzīvu reakciju. Aizkustinoši skanēja dziesma zvanu ansambļa izpildījumā. Par tehnisko palīdzību prezentācijas sagatavošanā liels paldies Gatim!

Pēc prezentācijas visām četrām „atpūtniecēm” uzdevu jautājumu – kas tevi uzrunāja visvairāk? Ļoti bija aizkustinājušas lūgšanas pirms katras procedūras, pastaigas – lai Dievs vada visu dienu, emocionāli uzrunāja darbinieku patiesais sirds siltums, ieinteresētība. Sirdi skāra arī vienotība ar Dievu svētbrīžos, kas garīgi „pamodināja”, dažbrīd sajūta bijusi kā uz citas planētas – uz Dieva mīlestības planētas.

Grāmatā „Ceļš pie Kristus” ir dots visu atbilžu kopsavilkums: „Dvēsele tiek pacelta augšup tā, ka Dievs var dot ieelpot Debesu gaisu”.

Daina Sproģe, Tukuma draudze

PAVASARA NOSKAŅAS RĪGAS 3. DRAUDZĒ

Pēc ziemas tumsas un aukstuma tik gaidīts ir pienācis pavasaris – ziedu, smaržu un krāsu gadalaiks. Līdz ar dabas atmodu arī Rīgas 3. draudze Imantā priecājas par pavasari, bet visvairāk slavē Dievu, kas liek sirdīm garīgi uzplaukt, ziedēt un priecēt citus. Tādu garīgu iepriecinājumu un stiprinājumu esam piedzīvojuši šajā pavasarī.

Par Mātes dienai veltīto dievkalpojumu savos iespaidos dalās Zigrīda Lipska: “Bija patīams prieks un patīkams pārsteigums, ka mūsu Imantas draudzīte varēja baudīt brīnišķīgu Mātes dienai veltītu svētku dievkalpojumu gaišajās, pēc kapitālā remonta atjaunotajās telpās. Ievadā bija jauka mācītāja Alfrēda Jākobsona uzruna. Skanīgie priekšnesumi Rutas, Ingas un Jāņa izpildījumā iepriecēja mūsu visu sirdis – kā pieaugušo, tā arī bērnu. Neizpalika arī draudzes locekļu sveikšana šajos svētkos. Pārsteigums bija skaisti veidotās kartītes ar garīgu stiprinājumu, kam klāt arī piedeva garšas kārpīņu baudījumam. Pacīlātā un priecīgā gaisotnē pavadījām

sadraudzības jaukos brīžus pie kopīgi klāta galda. Uzjautrinoša bija Ingas vadītā pārbaude par to, cik labi atceramies Bībeles rakstu vietas. Pēc jauki pavadītā laika izskanēja vēlēšanās biežāk rīkot sadraudzību, kas draudzi satuvina un vieno.”

25. maijs mūsu draudzītē bija ļoti gaidīts, jo pie mums bija ieradusies ciemiņi – vācu grupiņa Elizabetes Freimanies vadībā, atnesot skaistu ciemakukuli – dziesmas vairākās valodās. Ansambļa dziedātāji veldzēja mūsu sirdis ar brīnišķīgām dziesmām,

kas skanēja sirsnīgi, sniedzot patiesu prieku. Juris Karčevskis svētrunā lika mums pārdomāt, vai spējam saklausīt Dieva balsi. Dievs uz mums runā, bet vai mēs esam atvērti sadzirdēt un paklausīt Viņam?

Mazs strautiņš grib tecēt uz priekšu. Lielas upes tek mierīgi. Strautiņš grib kļūt spēcīgāks un varenāks. Varbūt kāds sadzird Dieva balsi un atsaucas aicinājumam palīdzēt strautiņam?

Ruta Jākobsons

DZĪVAIS KRISTUS

No 16. līdz 18. maijam gan klātienē Baznīcas ielā 12a, gan tiešraidē www.centradraudze.lv ikvienam interesentam bija iespēja piedalīties īpašā seminārā “Dzīvais Kristus”, kurā evaņģēlists Frederiks Pols no Indijas trijās uzrunās – “Pie upes”, “Tikai pieskāriens” un “Paceliet bazūnes” – sanākušajiem caur dažādiem Bībeles notikumiem atklāja Kristu, Viņa glābšanas darbu un Viņa brīnišķīgo mīlestību.

Uzrunā “Pie upes” br. Pols galveno uzmanību pievērsa 2. Mozus grāmatas 13. nodaļai, akcentējot 3 glābšanas ainas – 1) Ēdiet neraudzēto (3. – 7. pants). Dieva Vārds ir neraudzētā maize, Kristus ir neraudzētā maize, kas jāēd visu mūžu, ne tikai sabatā. Kad ēdam šo maizi, tie ir svētki mūsu dvēselei. Bet raudzēto ne tikai nevajag ēst, uz to nedrīkstam pat skatīties, raugs simbolizē grēku, ar to nevajag rotaļāties, to nevajag uzlūkot; 2) Dieva Jērs (13. pants). Ēzelis nevarēja tikt upurēts, tas bija jānogalina vai jāizpērk, upurējot jēru. Lai ēzelis varētu dzīvot, jēram ir jāmirst. Mēs esam ēzeļi, Kristus ir Jērs; 3) Pirmdzimušais (1., 2. pants). Pirmdzimušie pieder Tam Kungam. 2. Moz. 4:22 teikts, ka Israēls ir Dieva pirmdzimušais dēls. Mēs esam garīgais Israēls, tātad visi esam Dieva pirmdzimušie. Ir divu veidu

pirmdzimušie – Ēģiptes pirmdzimušie un Israēla pirmdzimušie. Ja paliekam grēka Ēģiptē, mēs mirsim, ja esam Kristū un visu mūžu ēdīsim neraudzēto maizi, mēs dzīvosim.

Otrajā uzrunā “Tikai pieskāriens” brālis Pols aplūkoja 4. Mozus 15. nodaļu, kurā cita starpā aprakstīts Israēla bērnu lūgšanu apmetnis – talīts, katram no kura 4 stūriem bija jāpievieno pušķis, pieliekot tam zilu auklu, kas simbolizē Dieva likumu. Arī šeit rodamas 3 mācības: 1) redzi, 2) piemiņi (atceries), 3) dari. Ja Augstā priesteris tērpā ir 4 krāsas – zelts, sarkans (karmezīns, karmīns), violets (purpurs) un zils, tad sievietei Atkl. 17 vienas krāsas trūkst – viņas tērpā nav zilās krāsas, tā ir draudze bez Dieva likuma.

Tālāk tika aplūkota Bībeles rakstvieta Mt. 9:20-22. Kad sieviete pieskaras Kristus tērpam, viņa pieskaras šiem pušķiem – Dieva Vārdam. Kad pieskaramies Dieva Vārdam, pieskaramies Kristum, tajā brīdī viss mainās, mēs tiekam dziedināti no grēka.

Visbeidzot 3. uzrunā “Paceliet bazūnes” br. Frederiks Pols veda draudzi apbrīnojamā ceļojumā uz tuksnesi, aplūkojot Israēla cilšu sakārtojumu pulku nometnēs un to izvietošanu ap Svētnīcu, kas, grafiski attēlojot, veidoja krustu. Katrai no pulku nometnēm bija sava zīme jeb karogs – Jūdām lauva, Rūbenam – cilvēks, Efraimam – vērsis,

bet Danam – ērglis. Tad Frederiks Pols atklāja aizraujošas paralēles gan ar četrām dzīvajām būtnēm Atklāsmes un Ecēhiēla grāmatā, gan četriem evaņģēlistiem, katrs no kuriem iezīmēja citu Kristus būtības šķautni.

Katru reizi Rīgas 1. draudzes zālē pulcējās liels skaits interesentu, bet īpaši kupls tas bija sabatā. Paldies Dievam par iespēju dzirdēt Viņa dzīvo Vārdu neierastā veidā! Tas vienlaikus gan ļāva atklāt daudz ko jaunu, gan arī mudināja dziļāk pētīt Bībeli, atklājot tajā dzīvo Kristu.

Uzrunu videoierakstus iespējams noskatīties www.centradraudze.lv, 18. maija uzrunu arī www.adventisti.lv.

Anitra Roze, Rīgas 1. draudze

CIEMOS ĒRĢĻU DRAUDZĒ

18. maija sabatā mēs, daļa Jēkabpils draudzes ticīgo, devāmies uz brīvdabas dievkalpojumu Ērģļu draudzē. Tas šoreiz notika pie māsas Maijas Žubes Vestienā, bezgala skaistā un gleznainā vietā. Acis priecēja pasakainais skats no kalna uz ieleju un ezeru. Šoreiz bija sapulcējušies ne tikai Ērģļu un Jēkabpils draudžu pārstāvji, bet arī brāļi un māsas no dažām citām draudzēm. Iejūsmināja aktīvā un atraktīvā Bībeles stundas izpēti. Uzrunāja mācītāja Agra Bērziņa svētruna par mūsu dzīves un ticības kalnu iekarošanu. Pēc tam māsa Maija stāstīja par savu ceļojumu pa Izraēlu un laipni katru apveltīja ar nelielu suvenīru – īpašas formas akmentiņu, minerālu vai

gliemežvāku. Tad pienāca laiks kopīgām pusdienām. Paldies saimniecēm par sarūpētajiem gardumiem – auksto zupu, salātiem, rabarberu maizīti un atspirdzinošo dzērienu! Sabata pēcpusdienu pavadījām kopīgā sadraudzībā pie Kāla ezera izbraucienā ar katamarānu, jautrās spēlēs un svētīgās sarunās. Šī bija tik īpaša sabata sapulce! Esam pateicīgi par iespēju būt sadraudzībā ar mūsu Debesu Tēvu un ticības brāļiem un māsām!

Antra Galiņa, Jēkabpils draudze

LAULĀTO NEDĒĻAS NOGALE SAULKRASTOS

No 3. līdz 5. maijam Saulkrastos, viesu namā “Minhauzena Unda” notika īpaša nedēļas nogale laulātiem pāriem ar kristīgo konsultanti Lidiju Neikuri. Pasākumā praktisko semināru vadīja Baltijas ūnijas Veselības, Bērnu un Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītāja Alla Nimmika. Šī reize bija vēl īpašāka ar to, ka varējām sveikt Lidiju Neikuri 75. dzimšanas dienā. Neskatoties uz gadu skaitu, Lidija ir apņēmības un spēka pilna kalpot un nodot savu pieredzi ģimenēm, lai tās varētu uzlabot un sakārtot attiecības gan savā starpā, gan ar saviem bērniem. Par nedēļas nogales ieguvumiem lai stāsta paši dalībnieki!

Bijām uz rudens semināru, un mums ļoti patika. Toreiz, braucot mājās, sapratām – ja šādi semināri tiks rīkoti vēl, noteikti vēlamies tos apmeklēt. Uzzinot par pavasara laulāto pāru nedēļas nogali, uzreiz pieteicāmies un nenožēlojam to ne brīdi. Brīnišķīgi pavadījām laiku kopā! Klausoties Lidijas lekcijas, nejutām, kā paskrien laiks – pasniegtā informācija bija saistoša un interesanta. Pārrunājot dzirdēto, kopīgi nonācām pie atziņas, kas izteikta Pāvila vēstulē Titam 2:3-5. Paldies, ka “vecākās sievas” pamāca mūs, jaunākās, kā dievbijīgi dzīvot!

Lai nebūtu tikai vārda klausītāji, bet arī darītāji, mājās braucot, paši priekš sevis kopīgi noformulējām, ko darīsim savādāk, ar ko sāksim, lai labotu kļūdas un, iespējams, novērstu nepatīkamas situācijas nākotnē. /Ieva un Kalvis/

Seminārs bija ļoti svētīgs. Ēdieni bija garšīgi, un viesnīca atradās jūras krastā – varējām baudīt krāšņos saulrietus. Lidija Neikure sniedza ļoti vērtīgu, konkrētās Bībeles rakstvietās pamatotu informāciju, kā laulātiem pāriem dzīvot un risināt problēmas. Laulātie pāri tika iesaistīti dažādās aizraujošās aktivitātēs. Pārrunātais noderēs gan jauniem pāriem, gan pāriem, kas kopā ir jau ilgāku laiku. Ja būs vēl šādi semināri, noteikti tos apmeklēsim! /Diāna, Raimonds, Sindija, Olga/

Brīnišķīgs un kvalitatīvs laiks kopā! Lektore Lidijas Neikures lekcijās teorija un prakse iet roku rokā, katram vārdam segums apakšā, viss dzīvs un pamatots. Augsts līmenis. Personīgi uzrunājošs un aizķer līdz sirds dziļumiem! Iesakām katram!

Kopumā pasākums labi noorganizēts, sirsnīga atmosfēra, sadzīves aspekts ļoti labi samērots ar cenu. /Dace un Arnis/

Mūsu ģimenei šī pāru nedēļas nogale nesa milzīgu svētību! Tas bija laiks pārdomāt, ko varam mainīt vai pilnveidot mūsu pašu attiecībās vai ģimenē. Esam saņēmuši apstiprinājumu kādām mūsu domām, par ko nebijām pārliecināti, nezinājām, kā rīkoties; tagad zinām, nu tikai uz priekšu! Labi, ka ir tāda iespēja pie Dieva – nožēlot un sākt no sākuma! /Iveta un Edgars/

Esam ļoti pateicīgi par šo iespēju piedalīties Lidijas semināros. Ieguvām noderīgu informāciju par bērnu pareizu audzināšanu, kā arī mūsu ar vīru attiecību uzlabošanu un izkopšanu. Esam lūguši Dievam, lai dod gudrību, kā pareizi, Viņam par godu audzināt bērnus. Lidijas semināru uztveru kā atbildētu lūgšanu. Tā nav vienkārša dzīves gudrība, tā ir dzīves gudrība, kura saskan ar Dieva vārdu. /Agnese un Oskars/

Pēc kopā pavadītas nedēļas nogales Saulkrastos jūtos iedrošināta un stiprināta. Visdziļāk aizskāra lektore Lidijas atgādinājumi un pamudinājumi nepamest novārtā ģimenes lūgšanu altāri, kā arī uzturēt dzīvus, aktīvus un bērnu prātā paliekošus rīta un vakara svētbrīžus. /Tamāra un Kristofers/

Piedalījāmies šādā seminārā jau otro reizi. Īpaši uzrunāja tēma par laulības 4 fāzēm, caur kurām faktiski iet cauri visi pāri. Mēs ar vīru secinājām, ka šobrīd esam 3. laulību fāzē – esam sākuši vairāk ieklausīties otrā, piekāpties, mums sāk patikt vienam otra atšķirības, tās mūs savstarpēji papildina. Pasākumā visi pāri tika aicināti uzrakstīt dzejoļi par savu laulību. Dažu minūšu laikā arī mēs sacerējām savu dzejoļi, kurā vienu rindu rakstīju es, otru – vīrs, un tā līdz beigām.

Mūsu laulība ir: vienota Debesīs, sieta ar mūsu mīlu, nesta un celta mūsu vecāku domās, sildīta (meitiņas) Marijas priekā un tēta humorā, stiprināta draudzē un Vārdā, rūdīta pārbaudījumos. /Inta un Ints/

NESEKO MAN, SEKO JĒZUM JEB KĀDS IR TAVS MARATONA REZULTĀTS?

Man ļoti patīk skriet! Tas ir tik brīnišķīgi, ka Dievs mums ir devis iespēju skriet! Šis bija trešais gads, kad startēju maratonā, taču pirmais gads komandas adventisti.lv krekliņā. Iepriekšējos divus gadus skrēju kopā ar deju kolektīvu, un tas bija tik forši! Sajutu tādu piepildījumu pēc tiem 6 kilometriem, un man gribējās vēl! Bet šogad bija daudz citādāk. Pirmo reizi dzīvē skrienot sajutu milzīgu tukšuma sajūtu. Jā, man bija krekliņš ar uzrakstu “neSEKO man, seko JĒZUM”! Jā, es biju kopā ar pārējiem adventistiem, kurus no sirds MĪLU! Jā, es jau no paša rīta domāju: “Cik forši, ka es šodien varēšu skriet par godu Jēzum!” Bet skrienot mana sirds bija tukša. Skrēju un domāju – kāpēc tā? Kāpēc es neesmu piepildīta un laimīga kā parasti? Pēc maratona apsēdos turpat malīnā un pārdomāju, kas īsti notika...

Pirms maratona es vispār nedomāju par to, kas notiks. Es vienkārši no sirds priecājos par to, ka man ir iespēja šogad atkal skriet, turklāt šoreiz – ar tik milzīgu misiju! Tiešām, jau vairākas dienas iepriekš priecājos un nespēju sagaidīt dienu, kad varēšu uzvilkt komandas krekliņu! Ierodoties Rīgā un sākot runāties ar citiem, mazliet apstulbu, jo pārsvarā sarunas bija par to, cik kurš ir trenējies, kādi ir rezultāti, kāda būs skriešana. Tad es tā nedaudz paliku neizpratnē, jo es par to vispār nebiju pat iedomājusies! Es taču atbraucu atkal forši kopā paskriet...

Kad uzsāku distanci, biju priecīga un skrēju, jūsmojot par to, cik forši ir skriet! Bet jau pēc kādiem 100 metriem manas sajūtas mazliet izmainījās. Viena meitenīte paklupa un otra uzkrita viņai virsū. Nē, nē, nekas traks nenotika! Viņām viss

bija labi. Taču... ko tajā brīdī darīju es? Tieši tā! Es paskrēju garām! Palika kaut kā nedaudz savādi... Turpināju skriet. Tur apkārt visi tie uzmundrinātāji, ūdens, cilvēki, tautu meitas utt. Kā jau parasti – es smaidīju, situ pieci, pateicu kādam “čau” un darīju vēl visu ko, lai būtu forši! Taču... mana sirds bija tukša. Pirmo reizi skrienot man bija tik garlaicīgi, neskatoties uz visu, kas notika apkārt. Tad sajutu pēkšņu bezspēku. Vēl nodomāju: “Nu, Krista! Kā? Tu taču vari noskriet! Vēl tik maz atlicis! TU TAČU SKRIEN PAR GODU DIEVAM!” Tieši šajā mirklī es apstājos. Jā. Es apstājos un sāku lēnām iet. Vai tiešām es skrienu par godu Dievam? Kaut kas te nav kārtībā... Es taču jau 100 dienas esmu kopā ar Dievu, un ne reizi Viņš man nav licis ar grūtumu, nogurumu, bezspēku vai kādu citu nastu nest Viņa godu pasaulē! Tāpat lēnām gāju un domāju... Jau tuvojās finišs. Pēc atbalstītāju pamudinājuma atsāku skriet... Pēkšņi priekšā pavērās šāds skats: sieviete gulēja zemē gandrīz bezsamaņā, pie viņas pieskrēja daži cilvēki no malas (starp citu arī Alberts Trucis). Bet kā jūs domājat? Vai kāds no tiem, kas skrēja, apstājās? Nē! Visi skrien! Skrien uz savu mērķi – sasniegt labāku rezultātu! Labi. Viens cilvēks šoreiz apstājās. Jā, tā biju es. Pieskrēju pie sievietes un, protams, vienīgais, ko tajā mirklī spēju darīt, bija domās lūgt Dievu un ar savu mazo rociņu spēku palīdzēt viņu uzcelt uz nestuvēm. Sieviete aizveda. Tad es sajutu pēkšņu sirdsmieru un turpināju lēnām skriet līdz finiša taisnei. Vēl joprojām nezinu, kāds bija mans rezultāts, bet sapratu vienu – ja Jēzus skrietu maratonā un tu Viņam pēc tam pajautātu, kāds ir Viņa rezultāts,

visticamāk Viņš tev atbildētu aptuveni tā: “Es palīdzēju 39984 cilvēkiem!” Tāpēc, ja man jāatbild godīgi, tad mans šī gada maratona rezultāts ir 1 cilvēks. Tieši tāpēc es pie publicētās maratona bildes pierakstīju: “Šī bija tikai iesildīšanās, tiekamies te pēc gada!”

Dievam ir daudz dziļāks un īpašāks plāns tam, ko mēs – Dieva bērni – varam paveikt kopā ar Viņu! Nespēju vien sagaidīt nākošo maratonu!

Krista Muciņa, Salacgrīvas draudze

INFORMĀCIJA

2019. gada 24. aprīlī Rīgas Latgales priekšpilsētas tiesa pieņēmusi spriedumu pārbaudes lietā par ordinētā mācītāja Andreja Āriņa sadarbības fakta ar VDK nekonstatēšanu.

Sprieduma rezolutīvajā daļā teikts: “Saskaņā ar 1994. gada 2. jūnija likuma “Par bijušās Valsts drošības komitejas dokumentu saglabāšanu, izmantošanu un personu sadarbības fakta ar VDK konstatēšanu” 15. panta sesto daļu un Kriminālprocesa likuma 511., 512. pantu tiesa nosprieda:

konstatēt faktu, ka Andrejs Āriņš [...] nav bijis bijušās Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas Valsts drošības komitejas informators un nav apzināti slepeni sadarbojies ar bijušo Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas Valsts drošības komiteju.”

LAIMĪTES MĀJAS GRUPĪŅA

„Laimīte” – tā sirsnībā un cieņā dēvējam mūsu draudzes māsu Laimu Bērziņu, pie kuras jau vairākus gadus kopīgi aizvadām katra mēneša trešā sabata pēcpusdienu. Viņas ērtajā un jauki iekārtotajā ģimenes mājā dažkārt ierodas pat līdz četriem desmitiem dažādu draudžu adventistu. Dieva svētīto dienu parasti vadām lūdzot un pārrunājot kādu garīgās dzīves aktualitāti. Šīs kopīgi pavadītās pēcpusdienas sniedz ne tikai garīgu stiprinājumu, bet arī saliedē ciešākā sadraudzībā dažāda gadagājuma kristiešus.

Kopš pērnā rudens videoierakstos skatāmies un sinhronā tulkojumā klausāmies, kā arī pārrunājam

ieciņātā sludinātāja Pāvela Goiņas svētrunas. Tagad tas ir īpaši būtiski, jo septembra beigās gaidāma Pāvela Goiņas vizīte Latvijā. Tad būs iespēja piedalīties viņa vadītajos semināros un uz klausīt paša sludinātāja atbildes uz mūs interesējošiem jautājumiem. Gatavosimies tam jau laikus!

Mūsu – Laimītes – mājas grupiņā ikviens vēlas, lai Dievs arī Latvijā piepilda kādā Pāvela Goiņas lūgšanā sacīto: ”Kungs, padari mūsu mājas par lūgšanu mājām, lai mēs būtu lūgšanu ļaudis, lai mēs staigātu ar Tevi!”

Ilgonis Mazjūlis, Rīgas 7. draudze

GAIDĀMIE NOTIKUMI:

16. jūnijā 14.00 Tukumā, Durbes pilī notiks Garīgās mūzikas koncerts, kas veltīts adventistu Tukuma draudzes 95 gadu jubilejai. Piedalās koris „Adventus” un draudzes mūziķi. Visi mīļi gaidīti!

No 7. līdz 14. jūlijam
Rembatē notiks Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne.

No 1. līdz 4. augustam notiks Bērnu nometne.

No 26. līdz 28. septembrim
Rīgā notiks sludinātāja Pāvela Goiņas seminārs.

Ticība - Dieva dāvana

„Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana.” Efez. 2:8

Šo neizsakāmi vērtīgo dāvanu Dievs pasniedz kristību dienā, kad cilvēks slēdz sirds derību ar Pestītāju un uzsāk šauro, uzvarošo ticības ceļu. Tādēļ mūsu Rīgas 7. draudze, kuplinot savas tradīcijas, šogad iecerējusi atcerēties arī kristību dienas gavilniekus viņu nozīmīgākajās gadskārtās.

Jūnijā aprit 40 gadi kopš kristīta mūsu draudzes mūzikas dzīves pārzinātāja, kora "Adventus" dibinātāja un diriģente Linda Reznikova. Lindas kristību diena ir 1979. gada 28. jūnijs.

„Tas bija laiks, kad neviens skaļi par to nerunāja. Viss notika paklusām un piesardzīgi,” atceras Linda. „Kristības notika siltā, saulainā darbadienas pēcpusdienā Katlakalnā, pie Daugavas. Neaizmirstama diena man un mani vecākiem.”

Eiženija Licitē, Lindas māte:

Mēs ar vīru todien bijām neizsakāmi laimīgi, jo mūsu lielākā vēlēšanās bija savus bērnus izaudzināt ne tikai par krietniem cilvēkiem, bet darīt visu, lai viņi kalpotu Dievam un tiktu mūžībā. Lindiņu uz dievnamu vedu, vēl ratiņos sēdošu. Ģimenē mēs ar bērniem daudz runājām par Dievu, lasījām un skaidrojām Bībeles notikumus. Un lūdzām. Mums dienā bija trīs galvenās lūgšanas – rīta, vakara un tad, kad katru pavadījām, dodoties laukā no mājas. Man vienmēr bijis prieks par saviem bērniem, bet nekad necentos to izpaust skaļi. Glabāju to savā sirdī. Un joprojām, sekojot bērnu un mazbērnu ikdienas gaitām, par katru, pat vismazāko viņu panākumu pateicībā slavēju Dievu, jo viss notiek tikai Viņa spēkā un Viņa žēlastībā.

Tagad Linda, kurai pašai jau ir bērni, turpina savu vecāku iesāktu kristīgo audzināšanu ģimenē.

Cik nozīmīgs ir ticīgu vecāku paraugs?

Linda: Noteicošs. Esmu pateicīga Dievam par ģimeni, kurā piedzimu. No mazām dienām mums ieaudzināja ticību un paļaušanos uz Dievu. Tas bija kā mūris, kas mūs no visa sargāja. Bet māte – viņa ir īpaša. Joprojām kā sargengelis mūsu dzīvē. Mūsmājās tēvs ir kā ģimenes priesteris, kas pulcina bērnus uz kopīgiem svētbrižiem un lūgšanām, īpaši lūdzot arī par katra bērna vajadzībām. Jau neskaitāmas reizes esam piedzīvojuši, kā Dievs atbild uz bērnu lūgšanām. Katra šāda atbilde ir nenovērtējams ticības apliecinājums.

Kāds ir bijis lielākais izaicinājums Tavā kristietes dzīvē?

Linda: Turpināt vīra izoloto ieceri par kristīgo bērnudārzu. Tobrīd mums bija četri mazi bērni, mājās gana rūpju. Un te – kas pilnīgi jauns un nezināms. Man tā bija grūta

izšķiršanās, tomēr mazās "Liesmiņas" tapa kā atbilde Dieva vārdam: "Es, gaisma, esmu nācis pasaulē, lai neviens, kas man tic, nepaliktu tumsībā." (Jāņa 12:46) Bērnudārza ideja bija Dieva pamudināta, lai tiktu sēta ticības sēkla.

Kā uz šo ideju raugies tagad, kad ir pagājuši desmit gadi?

Linda: Redzu, ka tā nesusi daudz svētību bērniem, viņu vecākiem un, protams, arī mums pašiem – bērnudārza darbiniekiem. Tagad tikai jāturpina lūgt, lai šis sējums zaļo, kuplo un nes augļus arī turpmāk.

Kāda ir Linda kā bērnudārza vadītāja?

Ullanta,

draudzes māsa,
„Liesmiņu”
darbiniece:
Labāku nemaz
nevarētu vēlēties.

Viņa visu dara ar
mīlestību, izpratni,
iedziļināšanos. Nevis savā, bet Dieva
spēkā un gudrībā, pielūdzot un
meklējot padomu ikreiz, kad jārisina
kāda vajadzība. Pat bērnu vecāki to ir
novērtējuši un pamazām arī paši sāk
meklēt ceļu pie Dieva. Ir mammas,
kas izteikušas vēlēšanos sākt studēt
Bibli.

Lane,

draudzes māsa:
Ja runā par
bērnudārzu,
tad es gribētu
sacīt, ka Linda
un viņas vīrs

Konstantīns kalpo
kā misionāri tieši vismazākajiem,
palīdzot bērniem atvērt sirdis
Dievam un Dieva Vārdam. Arī manas
trīs meitas gāja šajā bērnudārzā.
Viņas tur jutās kā ģimenē un ne
reizi teikušas, ka tas ir bijis labākais
laiks līdz skolai. Kad bērni auga,
bieži viesojāmies Lindas ģimenē un
pavadījām neaizmirstamas sabata
pēcpusdienas, vakarā pat negribējās
šķīrties. Šī kristīgā gaisotne joprojām
vieno, stiprina un saliedē.

Sandris,

draudzes
loceklis: Jau kopš
pirmās dienas,
kad ieradās
draudzē, man
atmiņā palicis

Lindas smaids – tāds
silts, draudzīgs, iedrošinošs. Tobrīd
man bija ļoti smags dzīves posms.
Biju zaudējis darbu, draugus. Un te
man – svešam cilvēkam – vienkārši
uzsmaida kā savējam. Fantastiski.
Patīkami. Lindas ģimene tagad ir
mana garīgā audžu ģimene. Bieži tur
viesojos un vienmēr varu saņemt
kādu labu padomu, mierinājumu
vai stiprinājumu. Apbrīnoju Lindas

viesmīlību, mājas kārtību, skaisto
dārzu, viņas darbaprieku. Dievs
Lindu mīl.

Santa,

draudzes
māsa: Kādā
jaukā draudzes
pēcpusdienā,
viesojoties
pie Lindas, mēs,
draudzes māsas,

runājām par Bībeles tēliem. Linda
toreiz teica: “Es laikam esmu kā
Marta, Lācara māsa.” Es viņu
raksturotu kā cilvēku-orķestri, kas
ar vienādu dedzību kalpo gan savai
ģimenei, gan draudzei. Enerģiska,
uzņēmīga, stipra. Vienmēr stalta,
paceltu galvu, lai kā arī tobrīd justos.
Tikai uz priekšu! Visu šo 40 gadu
garumā Dievs tiešām viņu nesis uz
žēlastības rokām.

Brigita

un Ansis,
draudzes locekļi:
Linda mums
saistās ar kori,
man, Brigitai, – no
pusaudžu gadiem,

Ansīm – no jaunības. Dziesma, Dieva
pagodināšana, dziedāšana “sirds
uztaisišanai” ir vārdi, kas asociējas ar
šo cilvēku. Tiešām slava Dievam, ka
Linda ir atsaukusies šai kalpošanai
un rūpējas, lai dievbijīgas mūzikas
skaņas piepilda dievnamu. Lindas
sirds darbs – koris “Adventus” dibināts
1993. gadā. Ar to jau 26 gadus
godināts un slavēts Dievs. Kā sacīja
Linda pati, izraugoties dziesmu,
viņa galveno uzmanību pievērš
tieši tekstam, jo arī dziesmai jānes
evanģēlija vēsts, klausītāja dvēseli
tuvinot Debesīm.

Olegs,

draudzes
loceklis: Daudzo
koncertturneju
laikā jau trīsreiz
pabūts Zviedrijā,
kur man bija tas
gods būt tulkam. Šo

vieskoncertu mērķis bija kalpot
ar dziesmu un vākt ziedojumus

ADRAS projektiem un senioru
nama “Zilaiskalns” celtniecībai un
labiekārtošanai. Ar vienu no šo
vieskoncertu rīkotājiem sazinājāties
telefoniski. Lūk, kāds ir viņa
vērtējums un vēlējums:

Svens Olavs

Eriksons: Mēs

ar sievu Astrīdu
esam patiesi
iepriecināti un
gandarīti, ka
varam sveikt un

vēlreiz pateikties

jūsu lieliskajai diriģentei Lindas
kundzei par viņas vairākkārtējo
kalpošanu Zviedrijā ar dziesmu. Tā
skanējusi ne tikai vietējās draudzēs,
bet arī slimnīcās un valsts iestādēs.
Dzīvespriecīga, dedzīga, enerģiska
kristiete, kas visu sirdi ieliek savā
diriģentes darbā – tādu mēs viņu
pazīstam un sveicam lielajā jubilejā.
Bet vēlējuma vietā lai šoreiz skan
jautājums: Kad Rīgas koris atbrauks
atkal?

Pirms pusotra gada Lindas rūpju
groziņā ieripoja vēl viens kamolītis
mazā bāra bērna Daniela personā,
kuram visu šo laiku bijusi iespēja
nedēļas nogales pavadīt Lindas ģimenē.
Te pirmo reizi dzirdēts Dieva Vārds,
mācītas pirmās lūgšanas. Mēs draudzē
labi pazīstam šo puisēnu, kuram sabata
dienās acis mirdz aiz laimes, jūtoties
ievērotam un mīlētam. Iespējams, pēc
daudziem gadiem Daniels šo laiku
atcerēsies kā laimīgāko savā bērnībā.
Un varbūt viņš – bērns ar garīgās
attīstības traucējumiem – ir tieši tas
cilvēciņš Lindas dzīvē, par ko Dievs
sacījis: **”Patiesi es jums saku: ko
jūs esat darījuši vienam no šiem
maniem vismazākajiem brāļiem, to
jūs esat darījuši man.” (Mat.25:40)**

Ticība ir ceļš, kas kopjams mūža
garumā un ko Dievs pārbauda mūža
garumā. Tādēļ sirsnīgāko draudzes
vēlējumu Lindai kristību dienas jubilejā
lai vainago Dieva vārds: **”Lai jūsu
pārbaudītā ticība, kas ir daudz
vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas
ugunis tiek pārbaudīts, izrādītos
teicama, slavējama un godājama,
kad Jēzus Kristus parādīsies.”**
(1.Pētera 1:7)

Agris Bērziņš –
ordinēts mācītājs, kalpo
Madonas un Ērgļu draudzē

DOD MAN ŠO KALNU

Vai zināt, kāds cilvēks Bibēlē tiek saukts par “ļoti stipru”? Saskaņā ar 90. psalmu – tāds, kurš piedzīvo garu mūžu! Sastopot šādu cilvēku, parasti gribas jautāt: “Kāds ir tavs garā un vērtīgā mūža noslēpums?” Ikviens no mums vēlas būt “ļoti stiprs” un nodzīvot garu, piepildītu dzīvi. Ikviens vēlas būt laimīgs un piedzīvot Dieva apsolījumu piepildījumu. Šķiet, Kālebs būtu viens no Dieva vīriem, kam varētu uzdot iepriekš minēto jautājumu.

Jozuas 14:10-12 *“Un tu tagad redzi: Tas Kungs ir manu dzīvību uzturējis, kā Viņš man bija apsolījis; un ir pagājuši četrdesmit pieci gadi no tā laika, kad Tas Kungs šo vārdu sacīja Mozum un Israēls gāja pa tuksnesi; un nu, redzi, es šodien esmu astoņdesmit piecus gadus vecs. Es vēl šodien esmu tik stiprs kā toreiz, kad Mozus mani izsūtīja; kāds mans spēks bija toreiz, tāds spēks arī tagad: vai eju karā, vai izejot, vai atnākot. Un tagad dod man šo kalnu zemi, par kuru Tas Kungs toreiz runāja, jo tu to arī tanī dienā dzirdēji, ka tur dzīvojot anakieši un ka tur esot lielas un nocietinātas pilsētas; varbūt Tas Kungs būs ar mani, ka es tos spēšu izdzīt, kā Tas Kungs ir apsolījis.”*

Kālebs nebija zaudējis savu drosmi, kaut arī viņam bija jau

85 gadi. Viņš turpināja atklāt ticību darbos, uzticoties Dieva apsolījumiem. Viņš bija gatavs iekarot kalnu, uz kura atradās Hebrona – vieta, kurā dzīvoja varenie milži – anakieši. Kālebs zināja, ja viņš ies Tā Kunga spēkā, uzvara tiks nodrošināta. Viņš lūdza: “[...] dod man šo kalnu zemi”. Šo stāstu vēl interesantāku padara fakts, ka Kālebs bija kenizietis (Joz.14:6), Ēsava mazdēla Kenasa pēcnācējs (1. Moz.36:11), tātad prosēlīts, kāds no neizraēliešu tautas grupas, kurš pats labprātīgi bija pievienojies Israēla tautai.

Ikvienam no mums ir kāds kalns, kurš ir jāieņem, un kāda misija, kura jāpaveic. Katrs Dieva bērns savā dzīvē saskaras ar sarežģījumiem un grūtībām. Kādi izaicinājumi šobrīd stāv tavā priekšā? Ir tikai divas iespējas – bailēs atkāpties vai doties uz priekšu Kunga spēkā. Kas tas ir par kalnu, kas Dieva spēkā, palaujoties uz Viņa apsolījumiem, vēl ir jāieņem tev?

Kāleba dzīve apliecina, ka:

– Dievs ir uzticīgs apsolītajam

“Un tu tagad redzi: Tas Kungs ir manu dzīvību uzturējis, kā Viņš man bija apsolījis; ..” (Joz. 14:10)

Kālebs pagodināja Dievu, atzīstot, ka Dievs ir uzturējis viņa dzīvību, kā Viņš to bija apsolījis. Kāleba dzīve nebija viegla, tā bija saistīta ar lielām grūtībām un izaicinājumiem. Viņam vajadzēja doties cauri bīstamajam un svelmainajam tuksnesim, izcīnot daudzus karus; viņam nācās sastapties ar apkārtējo mazticību. Bet Tas Kungs viņu bija pasargājis visos ceļos!

Kā ir ar mums šodien? Vai mēs lūdzam, balstoties uz apsolīto? Bibēlē ir tūkstošiem apsolījumu! Dievs ir uzticams, Viņš neko nav atstājis nepiepildītu no tā, ko teicis! Bet vai mēs tam ticam? Kāpēc dažkārt neredzam Dieva apsolījumu piepildījumu savā dzīvē?

“IR TIKAI DIVAS IESPĒJAS –
BAILĒS ATKĀPTIES VAI DOTIES
UZ PRIEKŠU KUNGA SPĒKĀ.”

Neskatoties uz visiem Kāleba pārbaudījumiem, viņš ar prieku varēja pievienoties Mozus slavas dziesmai: *“Viņš ir klintskalns, un pilnīgs ir Viņa darbs, jo visi Viņa ceļi ir tiesa; Dievs ir uzticams un bez viltus, Viņš ir taisns un patiess.”* (5. Mozus 32:4)

Kaut mēs nekad neaizmirstu līdz šim piedzīvoto Dieva uzticību! Viņš ir gatavs vadīt mūs tālāk, tālāk par šodien, tālāk par šīs zemes īso laiku, tāpēc *“turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecināšanas, jo uzticams ir Tas, kas apsolījis.”* (Ebr. 10:23)

– Ir vērts palikt uzticīgam līdz galam

“Es vēl šodien esmu tik stiprs kā toreiz, kad Mozus mani izsūtīja; kāds mans spēks bija toreiz, tāds spēks arī tagad: vai eju karā, vai izejot vai atnākot.” (Joz. 14:11)

85 gadu vecumā Kālebs bija tik pat spēcīgs kā 40 gadus. Kas bija Kāleba spēks? Izsekojot Bībeles ziņojumam, mēs varam saprast, ka Kālebs bija viens no vecākajiem vīriem visā tautā. Četrdesmit piecus gadus pēc Kānaānas zemes izlūkošanas Kālebs beidzot bija nonācis Apsolītajā zemē, un Kāleba ticība nebija mazinājusies. *“Kāleba ticība tagad bija tāda pati kā toreiz, kad viņa liecība nonāca krasā pretrunā ar izlūku ļaunajām vēstīm. Tas bija ticējis Dieva apsolījumam, ka Viņš ievēdīs savus laudis Kānaānas zemē, un šajā lietā pilnīgi paļāvās uz Kungu.”* (Sentēvi un pravieši 512. lpp.) Dievs bija devis īpašu apsolījumu Kālebam: *“izņemot vienīgi Kālebam, Jefunnas dēlam, viņam gan Es rādīšu šo zemi, un viņam un tā bērniem Es to zemi došu, kuru viņš ir pārstaigājis, tāpēc ka viņš ir uzticīgi sekojis Tam Kungam.”* (5. Moz. 1:36)

Galvenais ilgdzīvošanas noslēpums ir **UZTICĪBA DIEVAM**, jo Viņš ir uzticams! Nav labāku un iedarbīgāku zāļu slimajai pasaulei – *“Vislabākie ārstniecības līdzekļi ir svaigs gaiss, saules gaisma, mērenība, atpūta, fiziskās nodarbības, pareizs uzturs, ūdens procedūras, bet galvenais – uzticēšanās dievišķajam spēkam.* Ikvienam cilvēkam vajadzētu uzkrāt zināšanas par dabiskajiem ārstniecības līdzekļiem un to lietošanu.” (E. Vaita. Kristus dziedinošā kalpošana 127. lpp.)

Kāleba dzīve un neskaitāmi zinātniskie pētījumi šodien apliecina, ka patiesa uzticēšanās dzīvajam Dievam stiprina veselību un pagarina dzīvi vismaz par 5 gadiem. Kālebs bija uzticīgs visām Dieva pavēlēm un norādījumiem, tai skaitā arī veselības norādījumiem. Viņš neizdabāja apetītei un nezaudēja miegu, jo necīnījās ar sirdsapziņas pārmetumiem.

“[...] es tomēr pilnīgi sekoju Tam Kungam, savam Dievam.” (Joz. 14:8) Vai viņš bija bezgrēcīgs? Nebūt nē! Viņš zināja un piedzīvoja Dieva žēlastību, kas atklājās svētnīcas kalpošanā. Kālebs nemeklēja vieglāko ceļu, neprasiņa zemi, kas jau ir iekarota, bet ticībā mantoja Hebronu, *“to vietu, kuru kādreiz izlūki, vairāk nekā jebkuru citu, uzskatīja par neieņemamu.”* (Sentēvi un pravieši 512. lpp.)

“DIEVS ARĪ MUMS IR DEVIS KĀDU “KALNU”, LAI MĒS TO IEGŪTU, UN VIŅŠ IR APSOLĪJIS BŪT KOPĀ AR MUMS.

Tāpēc, ka Dievs ir uzticīgs, Kālebs varēja ticībā doties uz priekšu, izsakot drosmīgu lūgumu. *“Un tagad dod man šo kalnu zemi, par kuru Tas Kungs toreiz runāja, jo tu to arī tanī dienā dzirdēji, ka tur dzīvojot anakieši un ka tur esot lielas un nocietinātas pilsētas; varbūt Tas Kungs būs ar mani, ka es tos spēšu izdzīt, kā Tas Kungs ir apsolījis.”* (Joz. 14:12) Kas par piemēru Israēla ciltīm un ģimenēm!

“Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā.” (Ebr. 11:6)

Kālebs uzskatīja, ka tā ir iespējama misija, esot kopā ar Dievu, – iegūt kalnu zemi. Kāda ir tava iespējamā misija šodien, protams, Dieva žēlastībā? Dievs arī mums ir devis kādu “kalnu”, lai mēs to iegūtu, un Viņš ir apsolījis būt kopā ar mums: *“Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darīt par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un*

Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mat. 28:18-20)

Pēc tam, kad Kālebs bija ieguvis sev īpašumu, viņš neapstājās, lai baudītu ērtu dzīvi, bet dedzībā devās uz priekšu un Dievam par godu palīdzēja iekarot Israēla tautai Apsolīto zemi (Joz. 15:15).

“Katram tika dots pēc viņa ticības. Neticīgie redzēja piepildāmos to, no kā tie baidījās. Neskatoties uz Dieva apsolījumiem, tie ziņoja, ka Kānaānu nav iespējams ieņemt, un tie to arī neieņēma. Bet, kas paļāvās uz Dievu un tik daudz neskatījās uz priekšā stāvošajām grūtībām, bet gan uz sava Visvarenā Palīga spēku, tie iegāja labajā zemē.” (Sentēvi un pravieši 513. lpp.)

Kālebs un daudzi citi ticības varoņi ir *“valstis uzvarējuši, taisnus*

darbus darījuši, apsolījumus saņēmuši, lauvu rīkles aizbāzuši, uguns spēku nodzēsuši, zobena asmenim izbēguši, pārvarējuši nespēku, karā stipri kļuvuši, svešus karapulkus piespieduši bēgt”. (Ebr. 11:33,34) *“Šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli – mūsu ticība.”* (1. Jņ.5:4)

Tas, ko Dieva žēlastībā piedzīvoja Kālebs, var būt arī mūsu piedzīvojums! Kaut arī mums Tas Kungs varētu dot pēc mūsu ticības, ticības, kura nāk no Dieva, kura uztur mūsu spēku un vada pie Dieva noslēdzošā apsolījuma piepildījuma Debesu valstībā!

“Neapslāpējiet Garu, nenicinait pravietošanu; pārbaudiet visu; kas labs, to paturiet! Atraijieties no visa, kas ļauns. Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai. Jūsu aicinātājs ir uzticams. Viņš būs arī darītājs.” (1. Tes. 5:20-24)

Staigājam gaismā.

BALTIJAS ŪNIJAS KONGRESS

Tas Kungs Cebaots ir zvērējis, sacīdams: "Tiešām, kā Es esmu nodomājis, tā tas notiks, un, kā Es esmu nolēmis, tā tas piepildīsies. Šis lēmums ir pieņemts par visu zemi, tā ir tā roka, kas izstiepta pār visām tautām. Jo, kad Tas Kungs Cebaots ko nolēmis, kas to var grozīt? Un, kad Viņa roka izstiepta, kas to var pavērst citādāk?" (Jesajas 14:24, 26, 27)

Staigājam gaismā (1. Jņ. 1:17, JT) – ar šādu moto 23. maijā, plkst. 11.00 Baznīcas ielā 12a sākās Baltijas konferenču ūnijas kongress.

Pirmā darba diena.

Kongresa darbu atklāja Baltijas ūnijas prezidents Dāvids Nimmiks (*David Nõmmik*), bet atklāšanas uzrunu delegātiem teica TED prezidents Rafats Kamals (*Raafat Kamal*). Savā uzrunā viņš atgādināja, ka adventisti ir īpaša Dieva tauta ar īpašu uzdevumu un nav nekā svarīgāka, kā pasludināt pasaulei trīs eņģeļu vēsti. TED prezidents

īpaši aicināja draudzes atbalstīt savus mācītājus, savus līderus, bet līderiem kā īpašu kvalitāti lika pie sirds būt pazemīgiem – nevis pašiem skriet visiem pa priekšu, bet atbalstīt tos, kuri skrien aizmugurē. "Mūsu starpā jābūt savstarpējai uzticībai, mums jāuzticas saviem līderiem." Br. Kamals arī mudināja sanākušos būt gataviem pārmaiņām. "Ja jūsu prāts nav atvērts pārmaiņām, tas nemainīsies pat tad, ja būsiet izlasījis Biblii no vāka līdz vākam. Esiet gatavi pārmaiņām, ko Dievs grib veikt gan jūsos, gan citos cilvēkos, un pieņemiet šīs pārmaiņas," viņš uzsvēra. Pats svarīgākais draudzes darba mērķis ir veikt uzdevumu, kuru Jēzus tai deva īsi pirms pacelšanās Debesīs (Mateja 28:18-20). Dažkārt spriežam, kurš uzdevums no šiem ir svarīgāks – iet, mācīt vai kristīt, un aizmirstam, ka Jēzum ir visa vara gan Debesīs, gan virs zemes. Viņš ir apsolijs būt ar mums ik dienas līdz pašam pasaules galam. Atcerēsimies, ka Kristus ir mums līdzās un dod mums spēku darīt Viņa prātu. Savu uzrunu R. Kamals beidza ar aicinājumu: "Turiet savu vadītāju rokas, lūdziet par viņiem!"

Baltijas ūnijas sekretārs Guntis Bukalders sniedza ziņojumu par delegātu skaitu, kam sekoja Ievēlēšanas komitejas locekļu izvirzīšana. No katras valsts tika izvirzīti 5 delegāti. No Latvijas Ievēlēšanas komitejai tika izraudzīti: Elita Lapiņa, Anitra Roze, Normunds Ģipslis, Ansis Avišāns un Agris Bērziņš. Šīs komitejas uzdevums bija izraudzīties pārstāvjus Priekšlikumu komitejai.

Kongresa darbs turpinājās ar Baltijas ūnijas satversmes un statūtu jaunā projekta apspriešanu. Delegāti izvirzīja priekšlikumu palielināt Baltijas ūnijas izpildkomitejas (padomes) locekļu skaitu, līdzšinējo 13 vietā izraugoties 21, resp., iekļaujot izpildkomitejā ne vien Savienību prezidentus, bet arī sekretārus un mantziņus. Lielākā daļa klātesošo delegātu (43) balsoja par šādu labojumu.

Pēcpusdienas sēdē kongresa delegāti varēja noklausīties ūnijas prezidenta Dāvida Nimmika, sekretāra Gunta Bukaldera un mantziņa Zigurda Laudurga atskaites.

D. Nimmiks savā atskaitē cita starpā minēja ūnijas atbalstītās savienību un draudžu aktivitātes, atsevišķi izceļot jaunās evaņģelizācijas metodes, kuras jau

ir nesušas vērā ņemamus augļus, kā piemēru minot Rīgas 1. draudzes organizētos *Creation Health* seminārus. Atskaite turpinājumā viņš pievērsās vadītāju īpašībām, ko veido divi komponenti – raksturs un prasme veidot attiecības. “Draudzē viss ir savstarpēji saistīts, tāpēc ļoti svarīga ir prasme sadarboties,” delegātiem atgādināja D. Nimmiks. “Kas mums jāmaina?” viņš jautāja klātesošajiem. “Varbūt tā ir draudzes politika? Varbūt draudzes kārtība? Svarīga ir savstarpēja sadarbība, nevis pret darbība. Dievs runā caur draudzi. Tāpēc, lai sadzirdētu Dieva balsi, mums jāmacās dzirdēt vienam otru.” Kopumā Dāvids Nimmiks aizvadīto 5 gadu darba posmu atzina par auglīgu un sekmīgu.

G. Bukalders savā atskaitē iepazīstināja delegātus ar draudžu statistiku, no kuras redzams, ka pēdējo 5 gadu laikā draudžu locekļu skaits visā ūnijas teritorijā dažādu iemeslu dēļ samazinājies. Pārdomu vērtā bija viņa izteiktā piezīme par to, ka strauji krītas sabatskolas apmeklētāju skaits un ka, iespējams, tas norāda uz jaunas pieejas nepieciešamību.

Ūnijas mantzinis Z. Laudurgs sniedza atskaiti par finanšu izlietojumu 5 gadu garumā, kā arī Baltijas ūnijas sponsorētajām aktivitātēm. Par jautājumiem, kuriem vajadzētu pievērst papildu uzmanību, Z. Laudurgs atzina Baltijas ūnijas darbinieku atalgojumu (norādot uz tā pārskatīšanas nepieciešamību), desmitā sadalījumu starp ūnijām un savienībām, kā arī pasaules ekonomisko situāciju, kura ietekmē draudzi.

Pēc tam, kad delegāti vienbalsīgi bija apstiprinājuši šīs atskaites, Ievēlēšanas komitejai pienāca laiks pulcēties darbam īsā sanāksmē. Rezultātā tika izvirzīta Priekšlikumu komiteja 13 cilvēku sastāvā – pa trim delegātiem no katras savienības, kā arī visu trīs savienību prezidenti un TED prezidents. No Latvijas puses Priekšlikumu komitejai tika izvirzīti Mārtiņš Subatovičs, Juris Cīrulis un Valdis Zelčs. Priekšlikumu komiteja kongresā tika apstiprināta vienbalsīgi un tūlīt devās veikt savus pienākumus.

Mārtiņš Subatovičs:

“Darbojos Priekšlikumu komitejā un varu teikt, ka tur valdīja ļoti garīga un pazemīga atmosfēra. Pirms katra lēmuma komitejas vadītājs vai kāds no delegātiem aicināja doties lūgšanās. Pateicība Dievam, cik profesionāli Rafats Kamals vadīja šo darbu, liekot mums sajust, ka visi esam līdzvērtīgi. Kādreiz komitejās var just, ka pastāv vadītāja *spiediens*, no br. Kamala nevarēja just nekādu virzību uz viņa paša vēlmēm. Tas mums bija pazemības paraugs. Kā viņš pats teica – viņam ļoti patika darbs komitejā, viņš atzina, ka labprāt gribētu, lai šī būtu ūnijas padome. Uzskatu, ka kritika par vēlēšanu procesu ir kritika, kas vērsta uz divīzijas vadību.

Dažiem ir bažas, ka iepriekš kaut kas bijis sarunāts, bet varam godīgi teikt – visas kandidatūras tika pārdomātas komitejas apspriedes laikā. Divīzijas vadītājs piedāvāja nostādnes, kādai jābūt ūnijas padomei – lai līdzsvarā ir vīrieši un sievietes, jaunieši un pieredzējušie,

izskanēja īpašs aicinājums iesaistīt jauniešus, kuri ir aktīvi. Padome kopumā ir ļoti līdzsvarota.”

Kad Priekšlikumu komiteja devās pildīt savus pienākumus, pārējiem delegātiem bija iespēja noklausīties Baltijas ūnijas nodaļu vadītāju – Mindauga Pikūna (*Mindaugas Pikūnas*), Allas Nimmikas un Viestura Reķa atskaites.

Pirmie darba augļi.

Jau tās pašas dienas vakarā kļuva zināmi Priekšlikumu komitejas pirmie darba rezultāti – tika paziņota Baltijas konferences ūnijas prezidenta kandidatūra. Par jauno prezidentu tika izvirzīts līdzšinējais Igaunijas draudžu savienības prezidents Ivo Kesks (*Ivo Kask*). Kongress viņa kandidatūru atbalstīja vienbalsīgi.

Otrā darba diena.

24. maija rīts sākās ar TED mantziņa Nenada Jepuranoviča (*Nenad Jepuranovic*) uzrunu. “Īstā kalpošana sākas ar apziņu, ka esam radīti Dieva līdzībā. Mūsu ikdienai jāatspoguļo Dieva standarts – *Visu, ko tava roka spēj ar taviem spēkiem veikt, to dari* (Sal. māc. 9:10); *Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu*. (1. Kor. 10:31). Pāvils mūs aicina dzīvot tā, kā dzīvoja Kristus, pat vēl vairāk – *Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus* (Gal. 2:20). Šis vārds “es” (*bet nu nedzīvoju es*) grieķu oriģinālā ir “ego”, ego ir sists krustā, tas vairs nedzīvo, bet dzīvo Kristus. Kalpojot Dievam un staigājot ar Viņu, mēs varam kļūt par gaismu citiem cilvēkiem un vest viņus pie Dieva,” atgādināja br. Jepuranovičs.

Kongresa darbu turpināja Priekšlikumu komitejas sekretāra ziņojums – ir izvirzīti kandidāti Baltijas ūnijas sekretāra un mantziņa amatam. Par Baltijas konferenču ūnijas jauno sekretāru izvirzīts līdzšinējais Latvijas draudžu savienības sekretārs Daumands Sokolovskis, bet par mantzini – līdzšinējais Igaunijas draudžu savienības mantzinis Jānuss Janari Kogermans (*Jaanus-Janari Kogerman*). Arī šos kandidātus kongress apstiprināja vienbalsīgi.

Priekšlikumu komiteja devās turpināt darbu, bet pārējiem kongresa delegātiem bija iespēja noklausīties TED sekretāres Odrijas Anderssones (*Audrey Andersson*) sagatavoto pārskatu par 2017. gadā veiktās vispasaules draudzes aptaujas rezultātiem. Attiecībā uz Baltijas ūniju šie rezultāti liecināja, ka 63% no draudzes locekļiem mūsu ūnijā ir sievietes, bet 37% - vīrieši, ka vecuma grupu iedalījumā 10% ir pusaudži, 29% - jaunieši, 34% - pieaugušie, bet 27% - vecāka gadagājuma ļaudis. Tika sniegti vēl daudzi interesanti aptaujas dati, kas liecināja gan par to, ka draudze Baltijas ūnijā noveco, gan par to, ka 45% tās locekļu pievienojušies draudzei, būdami jau pieauguši, gan daudz ko citu. Noslēgumā O. Andersone teica: “Svarīgi ir apzināties, ka esam daļa no vispasaules draudzes. Ir atšķirība, vai sakām, ka esmu Latvijas (Lietuvas, Igaunijas) adventists, vai arī – esmu septītās dienas adventists, kas dzīvo Latvijā (Lietuvā, Igaunijā)”, tas daudz ko pasaka par mūsu identitāti.

Pēc statistikas pārskata zālē no jauna atgriezās Priekšlikumu komiteja, kas nu jau bija sagatavojusi kandidātu sarakstu Baltijas konferenču ūnijas izpildkomitejai (padomei). Pirms kandidātu vārdu nosaukšanas Priekšlikumu komitejas priekšsēdētājs atgādināja – par šiem lēmumiem tika lūgts un tika rūpīgi apspriests katrs kandidāts. Kongresa delegāti arī šo sarakstu apstiprināja vienbalsīgi. Baltijas konferenču ūnijas jaunajā izpildkomitejā ir ievēlēti: Baltijas ūnijas prezidents, sekretārs un mantzinis, visu triju valstu savienību prezidenti, sekretāri un mantziņi, mācītāju pārstāvis no Latvijas – Dāvis Trubeckojs, nodaļas vadītājs no Igaunijas (tiks izraudzīts vēlāk), ierindas draudzes locekļi no Latvijas Inga Šlakota, Madara Daukste, Valdis Zelčs, no Igaunijas Indreks Plompū (*Indrek Ploompuu*), Karina Millere (*Karin Miller*), no Lietuvas Nijole Bareikiene un Vaiva Paldavičiene.

25. maijs. Sabata svētku dievkalpojums.

25. maijs draudzē bija svētki. Tie sākās ar Bībeles izpēti sabatskolā (bija atsevišķa grupiņa angļu valodā runājošiem, kā arī nodrošināts tulkojums uz krievu valodu) un turpinājās ar svinīgā dievkalpojuma otro – apsveikumu un svētrunas daļu. Tika teikti pateicības vārdi komandai, kura bija Baltijas ūnijas vadībā iepriekšējos gadus, un apsveikuma vārdi komandai, kura vadīs Baltijas ūnijas darbu turpmākos 5 gadus.

Svētku dievkalpojumā ar uzrunu kalpoja TED prezidents Rafats Kamals. Klātesošo sirdis īpaši skāra līdzdalītais stāsts no misionāru dzīves – kā pavisam niecīgs un šķietami bezcerīgs iesākums Dieva Gara vadībā rezultējās ar patiesi brīnišķīgiem augļiem. Mums visapkārt ir ļaudis, kuri meklē dzīves jēgu un piepildījumu, kuri ilgojas pēc miera, kuri ir izmisuši, ejot no vienas reliģijas pie otras un nekur neatrodot atbildi savām ilgām. Mums ir tiesības klusēt (kā vēsta kādas organizācijas reklāma), bet mums ir arī tiesības runāt. Mēs, adventisti, esam 21 miljonu liela kristiešu kopiena. Arī mums vajadzētu atrast ceļus, kā uzrunāt meklētājus un izmisušos. “Kā mēs atbildētu uz jautājumu:

kāpēc tu esi septītās dienas adventistu draudzes kristietis? Uz šo jautājumu nav vajadzīgas *pareizas* grāmatu atbildes. Tas ir eksistenciāls jautājums, līdzīgs jautājumam – kas es esmu? Kas ir Kristus tev? Tas ir augstākais jautājums, ko varam sev uzdot,” lika pie sirds br. Kamals.

Nobeigumā.

Kas bija šis kongress adventistu saimei Baltijā? Izvērtēšanas laiks? Atbilde drīzāk būtu – nē. Iespējams, tāpēc bija maz diskusiju, maz jautājumu, tāpēc nebija kritikas un analīzes. Izvērtēšana jau bija notikusi. Šis kongress drīzāk ir jauna posma sākums. Ar jaunu komandu, jaunām iecerēm, jaunu virzību. Paldies Dievam par Viņa Gara klātbūtni un konstruktīvo, mierpilno kongresa darba norisi!

Anitra Roze

PAZĪSTAMI AR TO, KAM NEPIEKRĪTAM

VAI TĀ BIJA JĒZUS METODE?

Kalpojot draudzēs, man bieži nācies saskarties ar zināma veida sarunām – esmu ticis lūgts izlasīt kādu grāmatu vai rakstu, noskatīties DVD vai noklausīties CD. Tas, ko visbiežāk ir vēlējušies panākt ļaudis, kuri mani šādi uzrunājuši, – lai es saņemtu informāciju par kaut ko, kas ir vērsts pret kādu tematu, personu, baznīcu, reliģiju un tā tālāk. Saruna norit aptuveni šādi: “Mācītāj, es gribētu, lai tu kaut ko noskatītos.” – “Jā?” – “Es tikko kā izlasīju grāmatu, kas tiešām atbild uz jautājumu par...” (aizpildi iztrūkstošos vārdus ar jebkuru tematu, piemēram, par pāvestu, par mūziku, par garīgo formu u. tml.). – “Tiešām?” – “Jā! Vai tu to izlasīsi?” – “Tas ir atkarīgs no tā, vai šī grāmata grauj vai uzceļ?” Klusums.

Atpazīstami pēc tā, par ko runājam

Kad izvaicāju ļaudis, ko tie zina par saduķeju sektu, tie visbiežāk atbild: “Saduķeji bija tie, kuri neticēja augšāmcelšanai”. Ir pagājuši jau 2000 gadu, kopš izzuduši saduķeji, taču mēs tos pazīstam pēc tā, pret ko viņi ir bijuši, jo šo mantojumu glabā Raksti. Mēs tos nepazīstam pēc tā, kam viņi piekrituši vai kādu pozitīvu ieguldījumu veikuši. Tas pats ir ar farizejiem. Mūsdienās tiem ir negatīva reputācija, taču farizeji bija ļaužu grupa ar cēliem nolūkiem – viņi ir gribēja tapt svēti. Tomēr viņu cēlo mērķi samaitāja metodoloģija; viņi pēc svētuma tiecās galvenokārt, izvairoties no ļaunuma, ko panāca, veidojot vienu apgrūtināšu likumu pēc otra. Tādēļ Jēzus informēja šos ļaudis, ka, koncentrējoties uz saviem sīkumainajiem likumiem, viņi ir ignorējuši bauslības svarīgākās daļas. Citiem vārdiem, tie ir definējuši nevis to, *par ko* iestājas, bet gan to, *pret ko* tie iestājas. Tā vietā, Jēzus sacīja, tiem nepieciešams būt atpazīstamiem pēc tā, *par ko* tie iestājas – ar taisnību, žēlastību un Dieva mīlestību (skat. Mat. 23:23, Lūk. 11:42). Cik atšķirīgi mēs tagad uztvertu farizejus, ja tie savu publisko attieksmi būtu pauduši, izceļot likuma standartus un klusām vairoties no ļauna! Šādi rīkojās Jēzus.

Kristus metode

Tā ir interesanta izpēte – lasīt četrus evaņģēlijus un ievērot, ka Jēzus nevadīja laiku, cīnoties pret kaut ko. Saduķeji bija pienēmuši

lielus doktrinālus maldus par augšāmcelšanos, tomēr Jēzus nekad tos neanalizēja, līdz kamēr viņi paši Jēzum par to jautāja. Farizeji apgrūtināja cilvēkus ar apgrūtināšiem likumiem, bet Savās svētrunās Jēzus, izņemot dažus gadījumus, nefokusējās uz to tikmēr, kamēr viņi paši pievērsa tiem Viņa uzmanību, darbojoties pret Viņu.

Elena Vaita raksta, ka Jūda bija zadzis no kopējā mācekļu maka¹, bet Jēzus nekad nepievērsa tam uzmanību. Atkal un atkal Viņš neievēroja doktrinālus, pat uzvedības aspektus, tā vietā izvēloties darboties pozitīvajā uzcelšanas leņķī. Rezultātā Jēzus ir un joprojām paliek visvairāk mīlētā un respektētā persona sabiedrībā. Pajautājiet garāmgājējiem uz ielas, ko tie zina par Jēzu, un, ļoti iespējams, tie pieminēs kaut ko labu, ko Viņš izdarījis, nevis kaut ko, pret ko Viņš iestājās.

Ja jūs izjautātu cilvēkus uz ielas, ar ko tie atpazīst Septītās dienas adventistus, ko jūs dzirdētu? Lielākā daļa cilvēku, ja vien tie kaut ko zina par adventistiem, iespējams, teiktu: “Adventisti ir tie, kas neēd gaļu.”; “Adventisti noliedz svētdienas svētumu.”; “Adventisti ir pret doktrīnu par elli”. Vienalga, vai šie apgalvojumi ir patiesi vai nē, problēma ir tā, ka mūs atpazīst pēc tā, *pret ko* mēs iestājamies vairāk, nekā pēc tā, *par ko* mēs sludinām: mīlestību vienam uz otru, drīzo Jēzus atnākšanu, sabata dāvanu, veselīgā dzīvesveida piekopusu un tamlīdzīgi.

Dažkārt man ir sajūta, ka daži septītās dienas adventisti to uzskata par goda lietu – iestāties pret kaut ko. Reiz kādā mūsu draudzes pasākumā Minesotas mazpilsētā sēdēju pie reģistrācijas galda. Pie tā pienāca kāds vīrs un, izlasījis mūsu plakātu, sacīja: “Adventisti. Jūs esat tie, kuri ienīst katoļus.” Lai gan apsūdzība nav patiesa, tomēr dažkārt septītās dienas adventisti ir pelnījuši šādu reputāciju. Es izjautāju šo vīru, vai viņš ir

apmeklējis kādu no mūsu Atklāsmes grāmatas semināra nodarbībām. Izrādās, viņš bija apmeklējis. Pēc šīm nodarbībām viņš jutās apvainots nevis tādēļ, ka mēs būtu melojuši, bet gan tādēļ, ka bijām vairāk grāvuši nekā uzceļusi. Es viņu uzteicu par šādu novērojumu. Viņam bija taisnība. Nav no svara, cik patiesa ir vēsts, ja viss, ko klausītāji var paņemt sev līdz, ir necieņas sajūta, lai arī cik negribēta tā būtu.

Es vēlētos, lai notikums pasākumā pie reģistrācijas galda būtu vienīgais, tomēr līdzīgi atgadījumi man ir gadījušies arī citreiz. Mēs esam pelnījuši savu reputāciju. Tai par iemeslu nav mūsu vēsts pati par sevi, bet gan veids, kā šo vēsti pasniedzam. Lai arī kāds būtu temats, bieži vien to apskatām, uzsverot to, pret ko iestājamies, nevis izceļot to, par ko iestājamies.

“Vai mēs vēlamies tikt atpazīti pēc tā, pret ko iestājamies, vai pēc tā, par ko iestājamies?”

Jautājums, ko uzdevu savai draudzei, ir šāds: vai mēs vēlamies tikt atpazīti pēc tā, pret ko iestājamies, vai pēc tā, par ko iestājamies? Ja mēs vēlamies tikt atpazīti pēc tā, par ko iestājamies, tad mums atliek tikai viena veida rīcība: mums ir nepieciešams runāt par to, par ko mēs iestājamies, un ne par to, pret ko iestājamies. Tam ir jānotiek ne tikai mūsu svētrunās, bet arī privātajās sarunās. Dievs Bībelē par to saka: “Tāpēc iedrošini vienu otru un uzceliet viens otru!” (1.Tes 5:11, angļu tulk.). Viņš to domā nopietni!

(Džefs Skogins, *Adventist Review*, 2019, 5. marts, tulkoja Andris Pešelis)

¹ Ellen G. White, *The Desire of Ages* (Mountain View, Calif., Pacific Press Pub. Assn., 1898, 1940), p. 718.

SABATSKOLAS KĀ DRAUDZES SIRDĒ SVARĪGUMS

Dieva Vārds aicina: „Pār visu, kas jāsarga, sargi savu sirdi, jo no tās iziet dzīvība!”¹ Septītās dienas adventistu Sabatskolas sapulces kopīgās Bībeles izpētes daļas svarīgums ir salīdzināms ar draudzes sirdi, bez kuras darbības mūsu identitāte un izdzīvošana tiek apdraudēta. Ir jāsargā stratēģiski svarīgi draudzes garīgās dzīvības centri. Ja ienaidnieks kādu grib iznīcināt, tad viņš mērķē sirdi vai galvā, tāpēc pret Sabatskolu ir vērsti draudzes ienaidnieku uzbrukumi.

Savulaik visumā pareizi bija izprasts Sabatskolas mērķis, kā arī to centās praktizēt dzīvē: „**Kas sirds ir miesai, tas Sabatskola ir draudzei garīgās lietās.** Ja Sabatskolā pukst Bībeles pētišanas gars, vienprātība un dedzība misijas darbam, tad tās pašas lietas parādīsies draudzē. Kā tīras asinis izplūst pa visu miesu, uzbūvēdamas un nostiprinādamas viņas audus, tā Sabatskola attīsta darbiniekus, veicina kristīgu pieaugšanu un pieved draudzei locekļus.”²

Sabatskola ir daudzkārt svarīgāka par brokastīm, kuras reizēm var arī izlaist. Ilustratīvi var teikt: Sabatskola ir sirds, kurā visi draudzes locekļi un dalībnieki pēc darba nedēļas kā no dažādiem asinsvadiem sanāk kopīgā draudzes pielūgsmē, lai uzdotu jautājumus un līdzdalītu atziņas par tēmu, ko nedēļas gaitā atsevišķi mācījušies, lai tādā veidā dziļāk izprastu Dieva Vārdu un kā caur plaušām saņemtu ar skābekli bagātinātas, dzīvas garīgās asinis, ko sirds izdala pa visu organismu. Tad ar svaigiem garīgiem spēkiem var atkal doties nedēļas gaitās. Šādā veidā Dievs izlej īpašas svētības pār tiem, kas mācās Viņa iekārtotajā Sabatskolā.

SDA draudzes izcelsmes, izaugsmes un ziedu laikos Latvijā, kā arī pat padomju karojošā ateisma periodā Sabatskola draudzes locekļiem bija pašsaprotama kā svarīga Sabata sapulču daļa – visumā tajā bija tuvu 100% vienāds apmeklētāju skaits ar otro – svētrunas – daļu. Tagad Latvijā mūsu draudze var baudīt ticības

brīvību, kāda tai agrāk nebija ne cariskās Krievijas, ne Kārļa Ulmaņa, ne karu, ne padomju laikos; bet diemžēl tagad statistika rāda, ka vairākās draudzēs Sabatskolas apmeklētāju skaits ir ievērojami mazāks nekā svētrunas daļā.

Kā to labot? Kādi ir šī negatīvā fenomena – šīs „sirds slimības” simptoma – cēloņi? Kā tos novērst un kas būtu jādara, lai mūsu draudzēs atjaunotu veselīgu „sirds darbību”?

Te var palīdzēt Kunga padoms: „Apstājieties uz saviem ceļiem, uzlūkojiet un jautājiet pēc senajiem ceļiem, kurš ir labais ceļš, un staigājiet pa to!”³ Analizējot situāciju un atzīstot kļūdu, ka ir izvēlēts nepareizs virziens, loģiski būtu atgriezties krustcelēs un tad doties pareizā virzienā. Loģiski būtu izmantot pārbaudītās metodes un labo pieredzi, kas sekmīgi darbojusies un joprojām darbojas draudzēs, kurās ir tuvu 100% vienāds apmeklētāju skaits abās Sabata sapulču daļās.

Viens no cēloņiem „veiksmīgai” Sabatskolas graušānai un vadišanai atkrišanās ir dažu garīgo vadītāju divtūkstošo gadu sākumā paziņotā puspatiesība (kas patiesībā ir nepatiesība), ka „Sabatskola nav *dievkalpojums* vai tā daļa, bet ka *dievkalpojums* ir tikai svētrunas daļa”. Pret šādu kaitējošu nepatiesību liecina vairāki argumenti. Viens no tiem ir tā laika SDA Draudzes kārtības rokasgrāmatas sadaļā (angļu *Sabbath Services*) noteiktais. Ja angļu vārds „*Services*” daudzskaitlī tiek *pareizi* tulkots kā „*dievkalpojumi*”, tad minētā sadaļa būtu tulkojama kā „*Sabata dievkalpojumi*”, no kuriem Sabatskola ir viena no Sabata dievkalpojumu daļām: „Sabatskola ir viens no vissvarīgākajiem dievkalpojumiem, kas tiek noturēti savienotā saistībā ar mūsu draudzes darbu”.⁴

Var diskutēt, kā pareizi tulkot angļu vārdus „*Sabbath services*” – „Sabata sapulces”, „Sabata kalpošanas” vai „Sabata dievkalpojumi”, taču nav saprātīgi apšaubīt, ka, lai arī kā tulkotu vārdu *service*, tas ir ekvivalents un līdzvērtīgi attiecināms gan uz Sabatskolu, gan otro – pielūgsmes un svētrunas daļu (angļu *Worship service*). Tas būtu konsekventi jāievēro.

Sabatskola atbilst Kristus lielajam uzdevumam: „Dariet par mācekļiem

visas tautas, [...] tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis”⁵, tāpēc gan agrākos Draudzes kārtības rokasgrāmatas izdevumos, gan arī tagadējā par Sabatskolu ir rakstīts, ka tā ir „draudze mācībās” (angļu *at study* var tulkot kā mācībās, izpētē, studijās).⁶ Pašreizējā Draudzes kārtības rokasgrāmatā ir formulēts, kāds kopējs mērķis ir visām Sabata *sapulču* jeb *dievkalpojumu* daļām: „Visu *dievkalpojumu* *sapulču* un sanāksmju mērķis ir: pielūgsmē pagodināt Dievu par Viņa radošo darbu un par Viņa dāvētās pestīšanas labumiem; saprast Viņa Vārdu, Viņa mācības un Viņa mērķtiecīgos nodomus; īstenot sadraudzību ticībā un mīlestībā; liecināt par savu personīgo ticību Kristus salīdzinošajam upurim pie krusta; mācīties, kā izpildīt evaņģēlija uzdevumu darīt par mācekļiem visā pasaulē (Mt. 28:19, 20)”.⁷ „Visi draudzes locekļi ir jābudina apmeklēt Sabatskolu un atvest apmeklētājus. [...] Sabatskolai ir jāveicina vietējās un vispasaules misijas aktivitātes, misijas ziedojumi un jāparedz ievērojams laiks Bībeles studijām.”⁸

Domājot par Sabatskolas vadišanas metodiku, būtu jāatceras, ka Vislielākais Skolotājs – Jēzus Kristus mācīja līdzībās. Ar vienkāršām dabas un sadzīves lietām Viņš ilustrēja garīgas patiesības. Ikdienā, sastopoties ar šīm lietām, cilvēki atcerējās un pārdomāja Viņa mācības. Kristus mācības vienmēr bija svaigas un jaunas. Viņš ar cieņu citēja agrāk dotās Dieva Vārda atklāsmes. Pēc Viņa parauga Sabatskolā vienmēr var kaut ko uzlabot gan ar ilustratīviem piemēriem, gan citā veidā, bet tas nebūt nenozīmē, ka vajadzētu atmest vecās patiesības un pārbaudītās – labās – metodes. Bībeles patiesības mācības ir jāpasniedz arvien jaunā un spēcīgākā gaismā, neizslēdzot un neapkarojot veco, bet gan parādot, ka šī *jaunā* gaisma vienotā sistēmā saskan ar *vecu* un nostiprina to. Tādā veidā Sabatskolas pārrunās tie „izdod no sava krājuma jaunas un vecas lietas” (Mt.13:52).

No plašā klāsta par Sabatskolas vadišanas metodiku šajā limitētajā

5 Mt.28:19,20

6 *Seventh-day Adventist Church-Manual* 19th edition, p.121; (Izdots pēc 2015. g. SDA ĢK kongresa)

7 *Seventh-day Adventist Church-Manual* 19th edition, p.117

8 *Seventh-day Adventist Church-Manual* 19th edition, p.121

1 Sal.pam. 4:23

2 *Sabatskolas mērķis un iekārta*, LDS 1931.g. 3.4. lpp. (Visi izcēlumi šajā un citos citējumos pielikti)

3 Jer.6:16

4 *Seventh-day Adventist Church-Manual* 17th edition, pp.77-81

Saules gaisma

“Saule ir viens no dabas
visdziedinošākajiem spēkiem.”

(Liecības draudzei 2.sēj., 527.lpp.)

rakstā varu pieminēt vēl tikai to, ka tam, kas grib būt veiksmīgs skolotājs un mācīt citus, pašam regulāri ir jāmācās, lai viņa mācības vienmēr būtu svaigas un jaunas. Sabatskolas vadītājam sava domāšana ir jānepamato, „dziļi rokot Bībeles patiesību bagātību raktuvēs”. Tādu vadītāju, kas savus uzskatus pamatojis drošajā Klintī, uz „smiltīm” dibinātu atšķirīgu viedokļu pārstāvji varēs mēģināt dažādi „mētāt”, bet viņš vienmēr kā kaķis „nokritīs uz kājām”. Kunga kalpone E. Vaita raksta: „Mana uzmanība nesen tika pievērsta Sabata sapulcēm. Sabatskolas darbs ir jāpaceļ augstāk. Vadītājam, kas ir nozīmēts vadīt šo draudzes *dievkalpojumu* [angļu *service*], ir jāpēta un praksē jāmācās, kā ieinteresēt citus.”⁹

Vēl daži Praviešu Gara norādījumi par Sabatskolu kā *dievkalpojuma sapulces* daļu (citu veikto tulkojumu neesmu korigējis, vienīgi izcēlu slīprakstā, kur oriģināla angļu vārds *service* ir tulkots kā *dievkalpojums*): „Sabatskolas skaistums un panākumi slēpjas tās *dievkalpojuma* vienkāršībā un skaistumā.”¹⁰ „Mana uzmanība nesen tika pievērsta Sabata sapulcēm. Sabatskolas darbs ir jāpaceļ augstāk. Vadītājam, kas ir nozīmēts vadīt šo draudzes *dievkalpojumu*, ir jāpēta un praksē jāmācās, kā ieinteresēt citus. Šajā vienā nedēļas dienā, visiem, kas mīl Dievu un cenšas turēt Viņa baušļus, ir jādod iespēja izteikt savus slēdzienus. Neplānojiet savu izklāstu, kas aizņemtu visu laiku, kamēr tiem, kas sapulcējušies, netiek dota iespēja izteikt savas atziņas par Kristu.”¹¹ „Kad visi tie, kas uzdodas par kristiešiem, ir kristieši darbos un patiesībā, tad Sabatskola vairs nebūs sausu *dievkalpojumu* cikls. Tad skolotāji sapratīs Kristus mācību Nikodēmam un mācīs visā tās svarīgumā par cilvēka likteni.”¹²

Tas, ka Sabatskola ir uzskatīta par *dievkalpojuma* sapulces daļu, ir redzams arī 1931. gada LDS izdevumā: „Sabatskolas *dievkalpojums* ir piemērots visiem vecumiem un ir viens no vadošiem faktoriem mūsu draudzes darbības dažādo interešu nodošanā, pacelšanā, izveidošanā un nostiprināšanā.”¹³

„Pār visu, kas jāsarga, sargi savu sirdi, jo no tās iziet dzīvība!”

Juris Driķis

Vasara ir klāt. Košais dabas ietērpis, putnu dziesmas, spožie saules stari jau paguvuši mūs iepriecināt, bet šodien ļoti bieži nākas dzirdēt arī to, ka saulesgaisma izraisa audzēju, dzirdam arī par ultravioletā starojuma negatīvo ietekmi. Šajā rakstā vēlos atgādināt par Dieva svētībām, dāvājot saulesgaismu, un par speciālistu vērtīgajiem ieteikumiem, kā nepakļaut sevi riskam.

Gaismu, siltumu un enerģiju Radītājs cilvēcei dāvā bez maksas. Jo vairāk iedziļināties mūsdienu zinātniskajos pētījumos, jo vairāk apzināties, ka šī dāvana ir kas vairāk nekā tikai siltums un gaisma. Adventistu ārste Agata M. Treša (Agatha M. Thrash, M.D.) ir apkopojusi zinātniski pamatotus faktus par saules gaismas pozitīvo ietekmi uz mūsu veselību:

Saules gaisma

1. Uzlabo asinsriti.
2. Uzlabo sirdsdarbību.
3. Samazina asinsspiedienu.

Maksimālais sistoliskā un diastoliskā spiediena samazinājums pakāpeniski tiek sasniegts aptuveni 24 stundu laikā un var saglabāties līdz pat sešām dienām.

4. Uzlabo skābekļa pārnese spēju asinīs un palīdz skābeklim aizsniegt audus un locītavas.

5. Palielina leikocītu skaitu šūnās un to spēju cīnīties pret infekcijām.

6. Palielina gamma globulīnu, kas ir daļa no organisma imūnsistēmas mehānisma.

7. Uzlabo aknu darbību.

8. Stimulē aknas ražot enzīmu, kas palielina organisma spējas pretoties vides piesārņojumam.

9. Stabilizē cukura līmeni asinīs.

10. Samazina holesterīna un triglicerīdu (tauku) līmeni asinīs.

11. Pārvērš holesterīnu un ergosterolu ādā par D vitamīnu, nepārsniedzot normu. D vitamīnam ir svarīga loma kalcija un fosfora vielmaiņā, kas savukārt ir būtiski kaulu un zobu veselībai.

12. Palielina muskuļu tonusu un izturību. Cilvēkiem, kuri sporto saules gaismā, muskuļu masa pieauga ātrāk nekā tiem, kuri sporto telpās.

13. Uzlabo vielmaiņu.

14. Saules gaisma caur acīm nonāk līdz epifīzei un iedarbina hipofīzi, kas labvēlīgi kontrolē citu endokrīno dziedzeru hormonu veidošanos, piemēram, to, kuri atbild par veselīgu miegu.

15. Veicina brūču dzīšanu.

16. Uzlabo garīgo veselību un labsajūtu. Aizkavē un/vai novērš depresiju.

17. Samazina stresu, iedarbojoties gan caur maņu receptoriem, gan caur psiholoģiskiem faktoriem.

18. Nogalina streptokokus un mikrobus.

(skat. <https://www.ucheepines.org/sunshine/>)

Nepakļauj sevi riskam:

- izvairies no saules apdeguma;
- biežāk un īsāku laiku uzturēties saulē ir labāk nekā reti un ilgstoši;
- izvairies no atrašanās tiešos saules staros dienas karstākajā laikā;
- nēsā galvassegu;
- dzer ūdeni pietiekošā daudzumā;
- izvēlies uzturu ar zemu tauku saturu;

• svaigā gaisā pavadītais laiks visa gada garumā palīdzēs tavai ādai izveidot pakāpenisku veselīgu iedegumu;

• gādā par antioksidantiem bagātu uzturu. Tumši zaļo lapu dārzeņi un oranžie augļi aizsargā ādu.

“Bet jums, kas jūs Manu Vārdu bīstaties, uzlēks taisnības saule, un jūsos ieplūdis dziedinājums no šīs saules spārnu gaismas [..]” (Mal. 3:20)

“Salda ir acij gaisma, un brīnumjauki ir sauli redzēt.” (Sal.māc. 11:7)

*Materiālu sagatavoja
Baiba Bērziņa*

⁹ E.Vaita, *Manuscript Releases*, Vol. 9 p. 96

¹⁰ E.Vaita, *Testimonies on Sabbath-School Work*, p.89

¹¹ E.Vaita, *Manuscript Releases*, Vol.9 p.96

¹² E.Vaita, *Counsels on Sabbath School Work*, p.64

¹³ Sabatskolas mērķis un iekārta, 4.lpp.

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 6. DAĻA

Visi nozīmīgie īpašvārdi Atklāsmes grāmatā ir simboliski. "Tas ir diezgan spēcīgs apgalvojums, mācītāj Dag," jūs teiksiet. Jā, visi nozīmīgie īpašvārdi Atklāsmes grāmatā ir simboliski. Ja skaitļi ir saprotami arī burtiski (jā, tiešām bija 7 draudzes vēstures laiki, tiešām ir 12 pamatakmeņi Jaunajai Jeruzalemei, tiešām ir 12 dažādi augļi uz dzīvības koka), tad īpašvārdi ir garīgi. Kad tiek runāts par Bileāmu (jau iepriekš minēju – jums jāatgriežas Vecajā Derībā, lai saprastu par ko tiek runāts), Jezabeli vai Apollionu, vai vēl ko citu, šie vārdi jāsaprot garīgi.

Nosaukums *Sardi* nozīmē 'prieka princis'. Šī bija nominālā

draudze. Tai bija nosaukums, tā it kā dzīvoja, bet īstenībā bija mirusi. Tad ir Filadelfija – 'brāļu mīlestība'; tā ir draudze, kura nodarbojās ar evaņģelizāciju un misijas darbu. Pēdējo draudzes vēstures laiku simbolizē Lāodikeja, kas nozīmē 'tiesātie cilvēki' vai 'cilvēku tiesāšana'. Mēs dzīvojam šajā pēdējā draudzes vēstures laikā. Šī bija remdenā draudze, viņi domāja, ka ir bagāti, ka viņiem daudz pieder, kā tam vīram Lūkas evaņģēlija līdzībā, tā bagātīgi mīlojās ar patiesību. MUMS IR PATIESĪBA. JŪDU NĀCIJAI KRISTUS LAIKĀ ARĪ BIJA PATIESĪBA. MĒS MIELOJAMIES AR TO, BET NABAGI, KLĀTI VĀTĪM, GUĻ, MŪSU VĀRTOS UBAGOJOT, ALKSTOT PĒC DRUPAČĀM. JA MĒS NEDALĀMIES AR TIEM, KURI IR PAZUDUŠI, MUMS IR PROBLĒMA.

Tagad ielūkosimies Atklāsmes grāmatas 4. nodaļā. 1. pants: "Pēc tam es redzēju, un raugi: durvis atvērtas debesīs, un pirmā balss, ko es dzirdēju kā bazūni ar mani runājam, sacīja: "Uzkāp šurp, un es rādīšu tev, kam jānotiek turpmāk!" Dievs atklāj Jānim draudzes vēsturi un tad saka: "Tagad es tev īpašā veidā gribu

parādīt, kam jānotiek turpmāk."

Daudzi no mūsu evaņģēliskajiem draugiem (ne visi, bet daudzi) izlasa šo pantu un tekstam "Uzkāp šurp" pievieno jēdzienu "paraušana". Turpinājumā viņi visu, sākot no 4. nodaļas, attiecina uz nākotni. Mēs jau aplūkojam šo novirzienu, kuru dēvē par futūrismu. Viņi izprot to tā – ja, sākot no 4. nodaļas, mēs nekur neredzam sevišķi pieminētu vārdu "draudze", līdz kamēr pietuvojamiem grāmatas noslēgumam, tas nozīmē, ka draudze ir parauta augšā, tā ir ārā no pasaules, un ka viss pārējais, kas notiek Atklāsmes grāmatā, notiek pēc mūsu laika. Es domāju, sātans priecājas, ka cilvēki tā domā.

Jēzus saka: "Laiks ir tuvu." 4. nodaļā mums jāredz viss laika posms no Jāņa laika līdz pat otrajai atnākšanai, bet viņi paņem visu šo tekstu un iemet kaut kur nākotnē tikai tāpēc, ka Dievs pateica: "Uznāc šurp." Tāpēc, ka šeit ir teikts "balss kā bazūne", viņi apgalvo, ka tā esot Gabriēla bazūne. Bet "balss kā bazūne" šajā vietā nozīmē vienkārši "skaļa balss". Bazūnes ziņo par notikumiem. Ja domājam par Kunga balsi kā bazūnes skaņu, jāatceras,

“Ja mēs nedalāmies ar tiem, kuri ir pazuduši, mums ir problēma.”

ka bazūnēm Bībelē ir saistība ar Jordānas šķērsošanu, ar Jērikas krišanu. Bazūnes tika izmantotas militāru lēmumu paziņošanai. Ne visas bazūnes ir saistītas ar Otro atnākšanu

Vēl viens svarīgs noteikums, kas saistīts ar Bībeles pravietojumu izpēti – Bībeles pravietojumi nav doti hronoloģiskā secībā, kā jūs varētu rakstīt savu autobiogrāfiju. “Es piedzimu tad un tad, jaunībā darīju to un to”, un tad jūs turpināt secīgi virzīties tālāk. Tas notika šajā gadā, tas notika tajā gadā. Bībelē pravietojumi lielākoties ir pierakstīti citādā veidā. “Iesākumā Dievs radīja Debesis un zemi” – vispirms Dievs jūs aizved tik tālu, tad notiek atkāpšanās atpakaļ un seko stāsts par to, kā Viņš radīja. Tad Dievs stāsta no jauna un izstāsta nedaudz tālāk. Tad atkal notiek atkāpe atpakaļ un nāk stāsts par sesto dienu, kad Ādams sev nevarēja atrast sievu un sāka meklēt, jo dzīvnieki kā palīgi nederēja. Tad Dievs atkāpjas un saka: “Tagad Es jums pastāstīšu Ādama ģenealogiju”, Viņš atgriežas atpakaļ, un viss stāstītais pārklājas, tas nav pierakstīts secīgi.

Ieskatīsimies Daniēla grāmatas 2. nodaļā. Tajā ir aprakstīta pasaules valstu vēsture. Kad nokļūstam līdz Daniēla 2. nodaļas beigām, vai tās ir grāmatas beigas? Nē. Dievs ietver visas pasaules valstis šajā vienā vīzijā un tad saka: “Tagad es tev parādīšu šo pašu laika periodu, bet izmantošu citu vīziju. Tagad es runāšu no cita skatpunkta, tas būs par āzi un aunu, bet vēl no cita skatu punkta runāsim par lauvu, panteru un lāci.” Notiek vairākkārtēja atkāpšanās atpakaļ un stāsts daudzas reizes aptver vienu un to pašu laika posmu. Slāni pēc slāņa, lai nebūtu nekādu jautājumu par to, kas īsti šajā tekstā pavēstīts. Skatīsimies patiesībai acīs – daļai no mums patīk par to domāt metālos, mēs, jūs zināt, bieži lietas uztveram ar tausti, mums patīk minerāli, mums patīk Daniēla 2. nodaļa. Daļai no mums patīk dzīvnieki, mums patīk domāt par lauvu un lāci. Dievs to visu pasniedz dažādos tēlos, lai tad, ja neesat sapratuši ar pirmo reizi, jūs varētu saprast, kad par to tiek runāts atkārtoti citā veidā. Tas uzrunā ikvienu.

Arī Atklāsmes grāmata nav

rakstīta secīgi. Tāpēc mana sirds lūst par šiem dārgajiem cilvēkiem, kuri nokļūst līdz 4. nodaļai un saka: “Tas viss ir nākotnē, es nezinu, kas notiks.” Viņi palaiž garām tik daudz! Man patīk ar šiem cilvēkiem pētīt Atklāsmes grāmatas 17. nodaļu, jo jūs nevarat to lasīt bez apbrīnas, vai Atklāsmes 12. nodaļu, kura perfekti saskan ar vēsturi. Kā iespējams palaist to garām? Liela daļa no tā ir jau notikusi. Arī tā saka daudzi dārgi cilvēki.

“Uznāc šurp”. Viss, ko Kristus te saka, ir: “Skaties, Es esmu tev parādījis, kas notiek uz zemes; tagad Es paņemšu tevi uz Debesīm un sniegšu atklāsmi par to, kā Debesīs tiek atrisināts tas, kas notiek ar draudzi uz zemes.” Piepeši Jānis stāv Debesīs, goda krēsla priekšā.

teikts.

Lasīsim tālāk: “(..) raugi: goda krēsls celts debesīs; goda krēslā kāds sēdēja. Tas, kas sēdēja, pēc skata līdzīgs dārgakmeņiem jaspīdam un sardijam, un ap goda krēslu bija varavīksnes loks” [Atkl. 4:2, 3]. Viņš iesāk aprakstīt Dievu Tēvu Viņa tronī, un Dievs Dēls ir aprakstīts tajā pašā nodaļā. Ja ieskatīsimies Daniēla grāmatā, redzēsiet, ka Bībelē ir tikai pāris vietas, kur atrodas Dievu Tēvu un Dēlu un kur ir runa par diviem troņiem. Daniēla 7. nodaļā tas lasāms lielajā tiesas ainā: “Es redzēju cienījamo sirmgalvi, un Cilvēka Dēlu nostatīja Viņa priekšā” (Dan. 7:13, pārfrāzēts). Kurš ir Cilvēka Dēls? Jēzus. Un kurš ir Cienījamais Sirmgalvis? Tam jābūt Dievam Tēvam. Šeit jums ir ainojums ar

“Kāpēc Jānis top aizrauts garā? Jo Dievs ir Gars, eņģeļi ir kalpojošie gari. Jānim visapkārt ir garīgas lietas, tāpēc arī viņam ir jābūt garā.

“Pēc tam es redzēju, un raugi: durvis atvērtas debesīs, Viņš saka: “Es rādīšu tev, kam jānotiek turpmāk!” Tūlīt es tapu aizrauts garā, un raugi: goda krēsls celts debesīs; goda krēslā kāds sēdēja.” (Atkl. 4:1, 2) Kāpēc Jānis top aizrauts garā? Jo Dievs ir Gars, eņģeļi ir kalpojošie gari. Jānim visapkārt ir garīgas lietas, tāpēc arī viņam ir jābūt garā. Pirms tam viņš atrodas uz Patmas salas un raugās pāri Egejas jūrai, un Dievs rāda viņam šo atklāsmi par Jēzu, kurš ir Savas draudzes vidū uz zemes. Tagad Dievs atklāj Jānim, kā Jēzus stāv par mums Debesīs. Tas ir viss, kas šajos pantos

diviem troņiem Debesīs.

Tālāk tiek runāts par radījumiem, kuri ir ap Dieva troni, šīm četrām dzīvajām būtnēm. Atklāsmes 4:7 teikts: “Pirmā līdzīga lauvam, otra līdzīga vērsim, trešai kā cilvēka seja un ceturta līdzīga skrejošam ērglim.” Vai zinājāt, ka tas ir tieši tāds pats apraksts, kādu atradīsiet Ecēhiēla 1:10? Lai saprastu Atklāsmes grāmatu, jums jāatgriežas atpakaļ. Ecēhiēla 1:10: “Viņu seja bija šāda: priekšpusē tiem bija cilvēka seja, labajā pusē lauvas seja visiem četriem, kreisajā pusē vērsa seja visiem četriem un iekšpusē ērgļa seja visiem četriem.” Ecēhiēls raksta tā, ka šķiet – ir četri radījumi un katram ir četras sejas. Jānis raksta tā, ka varam saprast – ir četri radījumi un katram ir viena seja, bet katram tā ir citādāka. Ko tas viss nozīmē? Vai Dievu Debesīs ieskauj šie četri dīvainie, citplanētieši līdzīgie radījumi?

(Turpinājums jūlija numurā).

Tulkoja Anna Rozenberga

“Visi nozīmīgie īpašvārdi Atklāsmes grāmatā ir simboliski.

MAZIE MĪLESTĪBAS DARBI

Atvest uz dievkalpojumu, pastāstīt draugiem, kas ir Tava miera avots, nopirkt un aizvest ēdienu, dekorēt kopā cepumus, uzklaut pagātnē piedzīvoto – tas neprasa neko daudz, vien Kristus mīlestību sirdī un laiku. Bet cik daudziem ir tieši tik „maz” ir nepieciešams – kādas cilvēcīgas būtnes uzmanība un mīlestība.

Lai šie stāsti Tevi, lasītāj, iedvesmo paskatīties sev apkārt un ieraudzīt, kuram vari sniegt to, ko no Kristus esi saņēmis! „Neliedzies labu darīt ikvienam, kam tas nepieciešams, jo tavai rokai Dievs piešķir visu, lai tā to darītu.” (Sal.pam.3:27)

Miks Možeiko

“Tad Kēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.” Mateja 25:40

Cik jauki, ka mīlestības darbiņi, kaut vai paši mazākie, iepriecina ne tikai apkārtējos cilvēkus, kuru labā vēlamies tos veikt, bet arī mūsu labāko Draugu Jēzu Kristu! Vēlos īsumā pastāstīt par nesenu notikumu, kad pēc savu draugu iniciatīvas un uzaicinājuma kopā ar viņiem viesojos pie bērniņiem – onkoloģiskās nodaļas pacientiem Bērnu slimnīcā. Sirdī sajutu pamudinājumu atsaukties, jo pats personīgi ģimenē esmu piedzīvojis šīs nelabvēlīgās slimības (ļaudabīgs audzējs) ietekmi un sekas.

Šis ciemošanās laikā parūpējāties, lai bērniem sniegtu prieku un piepildītu pēcpusdienu, aicinot tos piedalīties sagatavotajās aktivitātēs, piemēram, eksperimenta veikšanā, kartīšu veidošanā, cepumu “apgleznošanā” ar glazūrām u.c. Apciemojām bērņus istabiņās, dāvinājām viņiem labdarības organizācijas “ADRA” sarūpētās paciņas, bet viņu vecākiem iedevām informatīvu bukletu par iespējām apmeklēt dievkalpojumus un saņemt palīdzību dažādās dzīves jomās. Uzdāvinot kartītes ar stiprinošu Bībeles pantu un rakstisku vēlējumu, teicām paldies arī tehniskajam personālam par viņu cēlo un rūpju pilno darbu.

Jā, tās bija tikai dažas stundas no mūsu ikdienas, taču smaidi, kādus

es varēju saskatīt bērnu sejās, kad atvadījāties no viņiem, mani ļoti piepildīja. Atceries, ka Kungs pārbauda Tavu gatavību lielai un varenai kalpošanai tieši caur šīm mazajām iespējām un pienākumiem, kad tiekam aicināti kaut vai tikai otram sniegt atbalstu, cerību un iepriecinājumu. Taču tā mēs arī iepriecinām Jēzu, lai, būdami uzticīgi vismazākā lietā, mēs Viņa acīs iemantotu uzticību lielām lietām (Lūkas 16:10).

Deivis Cirvelis

Kādu laiku atpakaļ mani kalpošanas pienākumi saistījās tikai ar draudzi, piemēram, veidojot vispasaules misijas ziņu video apskatus latviešu valodā, muzicējot ansamblī, palīdzot draudzes dievkalpojumu atskaņošanā vai video tiešraides pārraidīšanā, bet diemžēl nebija nevienas kalpošanas ārpus draudzes telpām. Pateicoties Dievam, tas viss drīz mainījās.

Pirmām kārtām jāsaka, ka Debesu Tēvs mani ir brīnišķīgi svētījis ar darbu, kurš dod iespēju elastīgi saplānot savus ikdienas darbus, protams, konsultējoties ar Dievu, ik rītus lūdzot pēc Viņa vadības.

Pirms pāris gadiem Dievs man deva iespēju iegādāties savu automašīnu. Kā pateicību par to devu solījumu izmantot šo Dieva dāvanu Viņa darbam. Jau nākamajā nedēļā saņēmu zvanu un tiku aicināts piedalīties adventistu jauniešu konferences rīkošanā, kam es nevilcinoties piekritu. Jau pavisam drīz Dievs deva vēl vienu iespēju kalpot citā uzdevumā, kurš arī nebūtu iespējams bez automašīnas. Kādu dienu man piezvanīja mīļš draudzes brālis un lūdza palīdzēt kādai gados vecai māsai no draudzes. Veselības stāvoklis viņai neļāva pašai nokļūt uz dievkalpojumu, tāpēc bija

nepieciešams cilvēks, kas viņu atved un aizgādā atpakaļ mājās. Protams, ar prieku piekritu viņu aizvest. Tā arī aizsākās šis mazais kalpošanas ceļš un draudzība ar šo draudzes māsu – vizinot viņu ar auto, sagādājot pārtiku, palīdzot dažādos mazos saimnieciskos darbos un, protams, veltot laiku sarunām. Reizēm nedēļās vidū ir jāizraujas no darba pienākumiem, lai, piemēram, aizvestu viņu uz sociālo dienestu. Lai gan sākumā šķiet, ka nepaliks laika pabeigt savus darba pienākumus, Dievs svētī tā, ka izdodas izdarīt vairāk nekā biju cerējis. Caur šiem mazajiem mīlestības darbiņiem Dievs man ir iemācījis to, ka Viņš var dot mīlestību un prieku arī pret tādām lietām, kuras agrāk nešķita interesantas un nebija tuvas.

Šajā kalpošanā, manuprāt, skaistākais ir ieraudzīt cilvēkā prieku un palāvību uz Dievu arī sirmā vecumā. Lai gan viņas gadu stāžs ir liels, tomēr mani īpaši pārsteidz šīs sievietes labā atmiņa, pārzinot Bībeles rakstu vietas un atceroties senus pagātnes stāstus. Kopīgās sarunās, uzmundrinājuma vārdos un lūgšanās stiprinu otru un gūstu prieku arī pats.

Es patiesi cenšos izmantot katru kalpošanas izdevību, uz kuru Dievs mani aicina, jo tas ir vienīgais veids, kā es varu pateikties Viņam par visu labo, ko Viņš man sniedz.

Amanda Viša

Pagājušajā gada decembrī, viesojoties SDA Rīgas 7. draudzē, no adventistu jauniešiem saņēmu piedāvājumu kopā ar viņiem doties uz sociālās aprūpes centru „Liepa” apciemot tur dzīvojošos, viņus iepriecināt un sludināt evaņģēliju. Man šī iespēja šķita brīnišķīga. Patiesu prieku var piedzīvot, vienkārši palīdzot kādam, tāpēc nolēmu pievienoties šai kalpošanai.

Kādā reizē Jēzus teica: “Svētīgi garā nabagi, jo tādiem pieder debesu valstība.” Šķiet, ka nevienam

negribētos būt nabagam, vēl vairāk – garā nabagam. Taču – vai tas nav ceļš uz svētību, uz laimīgu dzīvi? Tikai garā nabags apzinās, cik daudz viņam trūkst. Viņš pats ar sevi un savām pretenzijām vēl nav aizņēmis un pārņēmis visu savu dzīvi. Pie viņa vēl kas jauns un negaidīts var ienākt, pie viņa vēl var piedzimt Dievs. Tā ir arī ar pansionātā dzīvojošajiem. Katrs no viņiem ir nodzīvojis citādāku, pārsvarā smagiem pārbaudījumiem un ciešanām pildītu dzīvi, taču ticu, ka ikvienam no viņiem vēl sirdī ir vieta Dievam. Patiess prieks ir tad, kad kāds no viņiem uzklauša šo labo patiesības vēsti, vēlas par to uzzināt vairāk un kopīgi lūgt.

Tuvojoties Ziemassvētkiem, nolēmām saviem draugiem „Liepā” sarūpēt dāvanīņas. Pansionāta ļaužu vēlmes bija ļoti vienkāršas – kāds vēlējas piparkūkas, kāds – augļus, cits gribēja siltas zeķītes, džemperu un ziedošu puķīti podiņā. Ar SDA Rīgas 7. draudzes atbalstu visu vēlmes tika piepildītas. Bija apbrīnojami redzēt, kā šīs mazās lietas spēj viņus iepriecināt. Taču ne jau saņemto piparkūku dēļ viņi tik ļoti priecājās. Viņi bija laimīgi par to, ka ir kāds, kurš par viņiem domā un atceras. Šie ļaudis garas stundas pavada vientulībā, liela daļa pat nevar pamest gultu vai lasīt grāmatu. Tāpēc arī mēs esam – lai iedotu kaut ko nevis rokai, bet sirdij.

Arī mūsu Radītājam rūp veci cilvēki. Mozum dotā Dieva bauslība māca cienīt vecus cilvēkus. Tajā teikts: ”Sirmas galvas priekšā tev būs piecelties, un godini vecu cilvēku, bīsties savu Dievu.” (3. Mozus 13:32)

Palīdzēšana citiem dara laimīgāku arī pašu. Tev nav obligāti jābūt bagātam, lai sniegtu palīdzīgu roku. Citreiz pietiek pat ar smaidu, labu vārdu, uzmanības un rūpju izrādīšanu, laika veltīšanu. Veikt šos mīlestības darbus mani iedvesmo Elenas Vaitas teiktais grāmatā “Adventistu māja”: *”Mums ir brīnišķīgas iespējas. Mūsu laiks šeit ir ierobežots. Mēs šo dzīvi varam dzīvot tikai vienreiz. To darot, izveidosim no tā labāko, ko vien varam. Darbs, kuram esam aicināti, neprasa bagātību, augstu sociālo stāvokli vai izcilas spējas, bet gan laipnu, pašuzpurīgu garu un noteiktu mērķi. Pat maza lampiņa, ja tā pastāvīgi deg, var iededzināt daudzas citas lampas.”*

Ieva Birziņa

Esmu cilvēks, kuram ļoti patīk domāt par dzīves jēgu, mērķi, patiesību, dažādām cēloņsakarībām un risinājumiem. Tomēr, lai gan tas ir svarīgi, tieši šīs pārdomas mani bieži ir ievēdušas drūmā un depresīvā noskaņojumā, jo liekas, ka gan manā, gan citu dzīvē viss iet tik ļoti ačgārnī un pasaule ir tik tālu no Dieva standartiem. Esmu piedzīvojusi, ka tāda domāšana par problēmām var aizvest pat līdz izmisumam, bet, lai cik dīvaini tas nebūtu, mani tā ir aizvedusi līdz kalpošanai, jo vienīgās efektīvās “zāles” pret drūmām domām, ko esmu atradusi, ir raudzīšanās uz Dievu. Kad lūkojos uz Jēzu, kura taisnības sajūtai nelīdzinās neviena cita, bet kurš dzīvoja uz šīs ļaunās zemes, nekad nesūdzoties, dziedinot un nepārstājot glābt cilvēkus, kas to nemaz nebija pelnījuši, mana sirds ietrīsas apbrīnā. Grāmatā *“Kristus dziedinošā kalpošana”* ir rakstīti vārdi: *“Diendienā Kristus saskārās ar likstām un izaicinājumiem, diendienā Viņš redzēja ļaunumu un tā varu pār tiem, kurus Viņš centās glābt. Tomēr Viņš nekļuva mazdūšīgs un nezaudēja drosmi. [...] Ar mūžībā uzkrātu mīlestību Kristus atnāca uz zemi mājot pie cilvēkiem.”* Redzot šo mīlestību, manu drūmo domu vietā stājas prieks, pateicība un nebeidzamas ilgas mācīties mīlēt tā, kā mīlēja mans Tēvs.

Šobrīd mācību mīlēt apgūstu, darbojoties kopā ar savas draudzes jauniešiem. Ar viņiem kopā esam kalpojuši, darbojoties ar bērniem no sociāli nelabvēlīgiem apstākļiem, dodoties uz pansionātiem, tiekoties mazajās grupās, organizējot pasākumus, vadot jauniešu dievkalpojumu un neatlaidīgi lūdzot Dievu, lai Viņš mūs padara par Sev derīgiem jauniešiem. Esmu pateicīga Dievam, ka Viņš man dod arvien jaunas izdevības būt par svētību maniem paziņām un ikdienā sastaptajiem cilvēkiem. Nesen man bija pirmā dziļākā saruna par Dievu ar vienu no manām kursa biedrenēm. Viņa man stāstīja, ka meklē mieru un domā par dažādiem veidiem, kā nostabilizēt savu dzīvi. Sarunas laikā domāju: “Ak, es zinu, kur ir vienīgais miera avots, bet kā lai pastāstu?” Tad pēkšņi viņa jautāja: “Kas ir tavs miera avots?” Biju pārsteigta par šādu pēkšņu jautājumu, bet tā man radās

iespēja pastāstīt par lūgšanu kā avotu, kurā gūstu mieru. Man par brīnumu viņa sāka uzdot dažādus jautājumus par manu pieredzi, esot kristietei.

Par vienu no svarīgākajām kalpošanas vietām uzskatu savu ģimeni, jo tieši tur atklājas, kādi esam savā būtībā un cik “tīra” ir mūsu motivācija kalpot citiem. Šobrīd mācos veltīt viņiem laiku, būt laipna, neskatoties uz apstākļiem, ieklausīties viņu vajadzībās, domāt, kā atbalstīt, pat ja liekas – tas jau nu gan nav tik steidzami. Bet te man ir vēl ļoti jāaug.

Ja man būtu jāsaka, kas ir visskaistākais, ko esmu piedzīvojusi kalpojot, to varētu raksturot vienā vārdā – IZMAIŅAS. Izmaiņas manī un man apkārt esošo cilvēku dzīvē. Pēc dabas esmu izteikti introverta, bieži vien esmu ļoti nedroša izrādīt iniciatīvu dažādās lietās, tomēr, kalpojot par Cēsu jauniešu vadītāju, Dievs mani ir neskaitāmas reizes izvedis no komforta zonas – līcis iet uz sociālo dienestu, pašvaldības iestādēm, koordinēt cilvēkus, veikt neskaitāmus telefonzvanus (pirms kuriem ar bažām esmu pārdomājusi, ko un kādā secībā teikt), vadīt pasākumus un būt neatlaidīgai tad, kad cilvēki atsaka un liekas, ka situācijai nav risinājuma. Tas viss ir bijis tā vērts, nenožēloju nevienu izaicinājumu, jo tie ir pārtapuši par skaistākajiem piedzīvojumiem ar Dievu. Savukārt redzēt, kā mainās cilvēki, kā Dievs Viņus izmaina, ir vispār pats skaistākais, ko esmu dzīvē piedzīvojusi. Piedzīvot, kā mana draudzene, kas pagājušajā gadā vēl īsti neticēja Dievam, šobrīd enerģiski liecina saviem tuvākajiem par Dievu, ir neaptverams prieks. Kad pirms dažām nedēļām, ejot cauri Bībeles stundām, uz jautājumu: “Vai tu gribi pieņemt Jēzu kā savu Glābēju?” viņa atbildēja: “Jā”, šķita – šī JĀ dēļ varētu atdot visu savu dzīvi.

Ja jums, jaunieši, dzīvē kaut kā pietrūkst, ja kādreiz ir slāpju sajūta, izmēģiniet kalpošanu Dievam! Jūs ne tikai varēsiet remdēt savas slāpes, bet piedzīvosiet dzīvu ūdeņu straumes, kuras tiem, kas no tām dzer, tiešām dod veldzi, un tiem nekad vairs neslāpst!

izpalīdzīgais svešinieks

Sveiks, draugs! Tuvojās vasara, kad mums visiem tik ļoti patik skraidīt apkārt basām kājām. Bet dažkārt neuzmanības dēļ var notikt kāda nelaime.. Šajā reizē lasi stāstu par to, kā Dievs brīnumainā veidā palīdzēja Maijai, Annai un Harijam, kad tie bija nonākuši briesmās. Pēc tam varēsi uzzināt, kā Dievs atbildēja uz lūgšanām Adrianam un Aleksai!

Anna uzslējās uz ceļgaliem, lai palūkotos pa logu, kas atradās tieši virs viņas gultas. Rīts bija silts un sauss, debesis slidēja tikai daži mākonīši, solidami brīnišķīgu dienu. Viņa skatījās, kā saule apspīd zaļos laukus, kas pavērsas skatienam līdz pašam apvārsnim.

Novērsusies no loga, Anna palūkojās uz Maiju un Hariju, viņas jaunāko māsu un brāli, kuri izbaudīja pēdējos miega mirkļus.

„Celieties augšā, guļavas,” viņa uzsauca. „Māte, tēvs un visi pārējie jau sen ir devušies uz lauku, un mēs nespēsim parotaļāties, ja nepasteigsimies!”

Anna izkāpa no gultas un uzvilka kleitu. Pa to laiku abi mazie arī bija augšā. Kamēr viņa gērba trīsgadīgo Hariju, Maija ar savām drēbēm cīnījās pati. Pēc mirkļa bērni bija apēduši mātes sagatavotās brokastis un ielikuši traukus izlietnē. Kamēr māsas klāja gultas, Harijs devās ārā spēlēt.

Materiālie ienākumi šajos laikos bija ļoti niecīgi, un darbu atrast bija grūti. Blīsu ģimene pelnīja savu dienišķo iztiku, veicot dažādus lauku darbus. Viņu dzīve kļuva par pastāvīgu ceļojumu. Kad vienā vietā darbs bija pabeigts, māte un tēvs sakrāmēja iedzīvi trailerī, salika visus 7 bērnus mašīnā un devās uz nākamo fermu vai augļu dārzu, kur bija vajadzīgs darbspēks. Dažās vietās viņiem bija jādzīvo teltīs, citās ģimenei ierādīja vietu būdā.

Katram ģimenes loceklim bija savs noteikts darba pienākums. Četri vecākie bērni strādāja uz lauka kopā ar vecākiem. Blīsas kundzei nepatika atstāt 3 jaunākos bērnus mājās vienus, bet citas izejas nebija. Turklāt Anna savos 7 gados jau bija itin prātīga, un blakus būdā mitinājās sieviete, kura vienmēr bija gatava bērniem palīdzēt, ja viņi nokļuva grūtībās.

Šis īpašais rīts iesākās tāpat kā visi iepriekšējie. Anna un Maija bija jau gandrīz pabeigušas klāt gultas un vēl centās visu labi sakārtot, nolidzinot katru mazāko krociņu, kad pēkšņi ārā atskanēja kliegziens – tas nebija parasts kliegziens, tas bija kliegziens, kas turpinājās ilgu laiku un tad pārvērtās skaļā, izmisuša raudāšanā.

„Harij!”, izskrējušas ārā no būdas, māsas sauca. Abas nolēca no lieveņa un apskrēja apkārt trailerim, kurš bija novietots būdai blakus. Harijs bija te – cieši līdzās traileru sienai. Zēns tik ļoti centās pacelt uz augšu savu kāju, ka pirkstu gali, turoties pie traileru sāna, kļuva balti. Bet katru reizi, kad viņš mēģināja celt kāju, augšup cēlās arī dēlis, kas bija zem tās. Un ar katru mēģinājumu Harija raudāšana kļuva stiprāka.

„Nu, brālīt,” Anna iedrošināja. „Māsa tev palīdzēs!”

Viņa ļoti uzmanīgi mēģināja pacelt zēna kāju, bet tajā cieši turējās iedurtā nagla. Viņa darbojās lēnām un uzmanīgi, bet tik un tā nagla nekustējās ne no vietas. Visbeidzot

Anna abām kājām uzkāpa uz dēļa un ar abām rokām vilka augšup Harija kāju. Lēnām un ļoti uzmanīgi viņai izdevās brāli atbrīvot. Harijs burtiski saļima māsas rokās. Zēna kliegziens bija pārvērtušies vaidos.

„Maijīn, lūdzu, aizskrien pakal kaimiņienei,” Anna, cik iespējams mierīgi, teica. „Es nezinu, kā Harijam palīdzēt.”

Maija aizskrēja uz tuvējo kaimiņu būdu, sīta pie durvīm, bet atbildes nebija.

„Ak, Kungs, ko nu lai mēs darām?” Anna izmisusi iesaucās, kad raudošā māsiņa atgriezās viena pati. „Kaut mamma būtu šeit! Kaut es vismaz zinātu, kur viņu meklēt! Viss, ko zinu, ir tas, ka viņi abi ar tēti kopā ar vēl simts citiem cilvēkiem ir uz tā milzīgā lauka, es pat nezinu, uz kuru pusi jāiet. Kaut tuvumā būtu kāds, kas varētu man palīdzēt!”

Nu arī Anna sāka raudāt. Un, kad arī abas māsas bija vienojušās raudāšanā, Harijs sāka raudāt vēl skaļāk.

Tieši tajā brīdī aiz būdas stūra parādījās svešinieks strādnieku drēbēs.

„Vai gribat, lai es aizeju pakal jūsu mātei?” viņš jautāja trijotnei.

„Ak, jā! Lūdzu, vai jūs varētu?” Anna lūdza, aizturēdama šņukstus.

Pēc īsas sarunas un dažiem uzmundrinājuma vārdiem vīrs aizsteidzās uz plašajiem laukiem. Doma, ka vecāki drīz varētu atgriezties, bērnus nomierināja. Anna

ienesas Hariju būdā un noguldīja gultā, tad paņēma ūdeni un mēģināja nomazgāt smiltis no brāļa ievainotās kājas.

Tikmēr svešinieks, iedams tā, it kā labi zinātu ceļu, jau bija sasniedzis lauku un devās tieši klāt vienai noteiktai strādnieku grupai. Piegājis pie Blisiem, viņš uzrunāja tos: „Atvainojos, draugi! Apmetnē noticis negadījums – jūsu jaunākais dēls ir uzkāpis uz naglas. Neuztraucieties, viņam viss būs kārtībā, bet bērni ir vieni un viņiem vajadzīga jūsu palīdzība.”

To pateicis, svešais devās tālāk. Māte un tēvs uzsauca viņam „Paldies!” un steigās uz būdu. Māte uzlika Harija kājai siltu zāļu kompresi, un tēvs aizsteidzās pēc medmāsas. Pēc kāda laika atnāca arī sieviete no blakus būdas.

„Ak, atvainojos, ka nebiju šeit,” viņa lūdza piedošanu. „Devos uz pilsētu un neiedomājos to jums

pateikt. Bērni vienmēr spēlējās tik labi un prātīgi, nekas tāds nekad agrāk nebija atgadījies.”

„To negaidīja neviens no mums,” Blisu ģimenes tēvs atbildēja. „Esmu pateicīgs, ka te nejausi pagadījās viens no mūsējiem. Viņš gāja garām tieši īstajā brīdī.”

Kad satraukums bija rimies, Anna beidzot varēja uzdot jautājumu, kas jau ilgu laiku mulsināja viņas prātu.

„Kas bija tas jaukais vīrs, kurš aizgāja jūs meklēt?” viņa jautāja.

„Es nezinu,” tēvs atbildēja. „Nekad iepriekš nebiju viņu saticis. Vai tad tu viņam neteici, kurš tieši jāmeklē?”

Anna papurināja galvu.

„Nē, un viņš nemaz neprasīja mūsu vārdus. Viņš tikai atnāca un pajautāja, vai nevajag aiziet jums pakal.”

Tēvs brīdī aizdomājās un tad teica: „Jā, tas, ka viņš uzreiz pienāca tieši pie mums, ir ļoti neparasti. Bet viņš viennozīmīgi bija jauks vīrs. Lai

arī kas viņš būtu, es gribētu vēlreiz viņam pateikties.”

Tajā pašā dienā ģimene mēģināja svešinieku atrast. Viņi jautāja strādniekiem, vai tie zina kaut ko par šo vīru, bet neviens nezināja ne to, kas viņš tāds ir, ne to, kur viņš palicis. Apmetne atradās pārāk tālu no šosejas, lai kāds nejaušs ceļinieks varētu būt gājis tai garām.

Tajā pašā vakarā, kad ģimene atgriezās no dievkalpojuma, tēvs paņēma Biblii un atvēra 34. psalmu. Viņš izlasīja tikai vienu teikumu no 8. panta: „Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj”, tad pacēla skatienu no Bībeles un klusi teica: „Ziniet ko? Kurš cits būtu atradis mūs uz lauka, nezinot ne mūsu vārdus, ne to, kur mēs strādājam, kā tikai Kunga eņģelis? Paldies varam teikt tikai Vienam.”

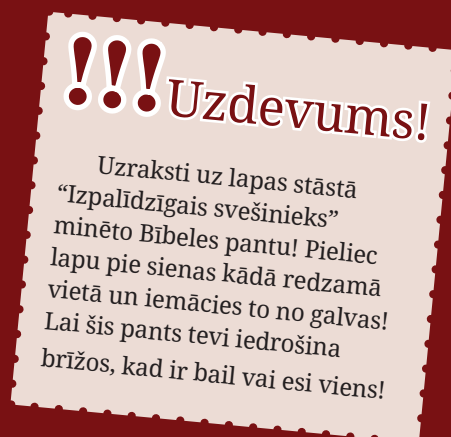
Ģimene zemojās ceļos un pateicās Dievam par to ka Viņš sūtījis Savu eņģeli īstajā brīdī.

Konkurss

Turpini piedalīties konkursā! Balviņas Tevi vēl gaida! Iesūti savu stāstu par atbildētu lūgšanu uz e-pastu emilija.trubeckaja@gmail.com, norādi savu vārdu, uzvārdu, vecumu, telefona numuru, kā arī pievieno savu bildīti! Esi viens no pirmajiem 10, kuri balvā saņems mūzikas atskaņotāju ar austiņām!

Pārdomas par stāstu:

Vai tu kādreiz esi dzirdējis stāstu par eņģeļiem, kas parādās cilvēkiem un viņiem palīdz? Varbūt tu pats esi redzējis eņģeli? Šodien lūgšanā pateicies Dievam par savu sargeņģeli, kurš vienmēr ir tev blakus, kaut arī varbūt to neredzi, un pasargā tevi ik uz soļa!

Konkursam iesūtītie stāsti

2016. gadā telts sanāksmē biju dzirdējis, ka vajag lūgt Dievam, lai pieceltos noteiktajā laikā. Es vienreiz vakarā pielūdzu un teicu Dievam, ka gribu piecelties astoņos no rīta, jo gribēju palīdzēt mammai sagatavot sabatskoleiņai parauga darbiņu par Svēto Garu. No rīta atvēru acis un redzēju, ka pulkstenis rāda tieši 7:59. Piecēlos precīzi astoņos un sagatavoju paraudziņu!

(Adriāns
Ariņš, 8 gadi)

Es ļoti gribēju jāt ar zirgu, tāpēc lūdzu Dievu, lai Viņš dara, kā ir plānojis. Mana vecmāmiņa atbalstīja to, ka es gribu jāt. Viņa piezvanīja jāšanas trenerei un sarunāja, ka svētdienās varēšu doties uz jāšanas nodarbībām. Biju tik priecīga! Pirmajā nodarbībā man veicās ļoti labi. Trenere lika veikt dažādus vingrinājumus uz zirga un nobeigumā rikšot. Citās svētdienās trenere nevarēja mani pieņemt.

Es domāju, ka vairāk nevarēšu apmeklēt treniņus. Taču vienojāmies, ka es katru piektdienu došos mācīties jāt ar zirgu.

Es pateicos Dievam, ka viņš piepilda mūsu vēlmes un atbild uz lūgšanām!

(Aleksa
Šadurska,
11 gadi)

Krū: Māšuk, kas tu gribētu būt, ja tu nebūtu vārņa?

Krā: O, tad es gribētu būt princese!

Krū: Nē, ne jau no cilvēkiem. Kas tu gribētu būt no dzīvniekiem?

Krā: Nu, tad es gribētu būt... muša!

Krū: Muša nav nekāds dzīvnieks!

Krā: Putns arī nē, toties viņa var ēst cilvēku ceptās gardās kūkas! Uzlido uz kūkas gabaliņa un mīlojas, cik vien grib.

Krū: Jā, jā, kamēr atnāk cilvēks ar pletni, un mušai gals! To tu gribētu?

Krā: Izklausās nelāgi. Labi, tad es gribētu būt zilonis. Kad ir briesmīgs karstums, viņam vienmēr ir pieejama duša! Ievelk tik snuķi ūdeni un, aiziet, – atvēsināšanās!

Krū: Tev gan, māšuk, idejas – no mušas par ziloni! Ja es varētu izvēlēties, es gribētu būt kāds ūdens dzīvnieks! Piemēram, valis. Tad es peldētu pa okeāniem un jūrām tāds varens un ietekmīgs kā milzīga zemūdene! Appeldētu visu pasauli!

Krā: Bet kur tu dabūtu tik daudz ēdiena, ja būtu milzīgi liels?

Krū: Valjiem taču ir tik liela mute; kad viņi to atver, ēdiens pats saskrien iekšā. Visādas zivis un citādi našķi.

Krā: Bet, ja tev netīšām gadītos aprīt kādu cilvēku? Piemēram, kādu no tiem, kas nirst zem ūdens ar akvalangu? Tu atvērtu savu lielo muti un norītu nabaga cilvēciņu kā ogu!

Krū: Nu nē, es nu gan neēstu cilvēkus!

Krā: Bet, ja DIEVS liktu?

Krū: VIŅŠ neliktu gan!

Krā: Atceros, mums skolotājs skolā stāstīja, ka reiz tā esot noticis gan – valis aprija cilvēku tāpēc, ka DIEVS viņam to lika darīt! Mammucīt, pareizi es saku? Tā taču bija, vai ne?

Mamma: Tev taisnība.

Krū: Pastāsti, lūdzu, mums šo notikumu! Varbūt man pāries luste kļūt par vali? Kurš tad grib dzīvot ar aprītu cilvēku vēderā?

Mamma: Reiz DIEVS sūtīja kādu vīru vārdā Jona uz pilsētu Ninivi ar svarīgu ziņu. Šajā pilsētā cilvēki bija kļuvuši ļoti ļauni un darīja ļaunus darbus! DIEVS sacīja Jonam: Ej, pavēsti šiem cilvēkiem – ja viņi neizbeigs darīt ļaunu, pēc četrdesmit dienām visa pilsēta ies bojā!

Krā: Briesmīga ziņa! Jona droši vien joza, ko kājas nes, to paziņot Ninives cilvēkiem?

Mamma: Gluži otrādi! Jona pat nedomāja paklausīt DIEVAM! Viņš iekāpa kuģī, kurš devās pilnīgi pretējā virzienā. “Došos projām no DIEVA acīm! Negribu tiem niniviešiem neko sludināt! Lai tik iet visi bojā! Paši vainīgi!” domāja Jona.

Krā: Jocīgs gan tas Jona! It kā no DIEVA kāds varētu aizbēgt! DIEVS taču visur ir klāt.

Mamma: Tieši tā. Un tad DIEVS sūtīja jūrā milzīgu vētru. Kuģi, kurā

bija Jona, kā skaidriņu mētāja augstu bangojoši viļņi. Kuģa ļaudis bija ļoti nobijušies. Tad Jona sacīja: “Manas vainas dēļ ir sacēlusies šī vētra, jo es nepaklausīju DIEVAM. Metiet mani jūrā, tad vētra norimsies.” Un tiešām – tiklīdz Jonu iemeta jūrā, vētra tūlīt norima. Kuģa ļaudis saprata, ka Jonas DIEVS patiešām ir visvarens pasaules Valdnieks, un pielūdza To.

Krā: Kas notika ar nabaga nepaklausīgo Jonu?

Mamma: DIEVS sūtīja lielu zivi, kas aprija Jonu.

Krū: Nabaga zivs! Ir gan traki, kad pilns vēders ar vienu nepaklausīgu cilvēku!

Mamma: Pie tam Jona zivs vēderā sabija trīs dienas un trīs naktis!

Krā: Ko viņš tur darīja?

Mamma: Jona izmisis sauca pēc DIEVA palīdzības karstās lūgšanās, no sirds nožēlojot savu nepaklausību un lūdzot DIEVAM piedošanu.

Krū: Laikam nevienam cilvēkam pasaulē nav bijusi tāda lūgšanu istaba kā Jonam!

Krā: Vai DIEVS piedeva Jonam?

Mamma: Tiem, kuri no visas sirds nožēlo un lūdz piedošanu, DIEVS vienmēr piedod. Arī Jonam DIEVS piedeva. DIEVS pavēlēja zivij, un tā izspļāva Jonu krastā.

Krū: Jona droši vien bija laimīgs, atkal ieraugot gaismu!

Mamma: Protams. Tad DIEVS otrreiz atkārtoja Jonam viņa

uzdevumu, un šoreiz Jona paklausīja. Viņš devās uz Ninives pilsētu un sludināja tās iedzīvotājiem vēsti no DIEVA.

Krā: Vai Ninives cilvēki ņēma vērā to, ko sacīja Jona?

Mamma: Ninives ļaudīm radās ticība DIEVAM. Tie nožēloja savus grēkus, atgriezās no ļauna, DIEVS tiem piedeva un neiznīcināja pilsētu.

Krā: Būtu Jona uzreiz paklausījis, nebūtu noticis tik daudz nepatikšanu!

Krū: Nebūtu jādzīvo trīs dienas zivs vēderā!

Krā: Ja tā padomā, es nemaz negribētu būt ne zilonis, ne muša, nedz arī princese!

Ir jauki būt mazai, mīļai vārniņai, kas var lidot debesīs, priecāties par saulīti, mākoņiem un savu Radītāju!

Krū: Man ļoti patīk, ka DIEVS mani vienmēr redz! Tad VIŅŠ mani var pasargāt un iepriecināt.

Mamma: Paklausot DIEVAM, var izbēgt no lielām nepatikšanām, jo VIŅŠ visu zina vislabāk un vēl mums pašu labāko!

UZDEVUMS

Elīna Lūsa un Sāra Mezīte no Valkas draudzes ir sagatavojušas uzdevumus, kur no attēlu sākuma burtiem izveidojas dzīvnieku nosaukumi, kas ir minēti Bībelē. Pamēģini atšifrēt!

Pēc tam izlasi Bībelē, kur par tiem ir rakstīts.

- 1) Daniēla 6:20
- 2) Salamana augstā dziesma 2:15
- 3) Psalmis 42:2
- 4) Mateja 10:16
- 5) 1.Mozus 3:1
- 6) Jesajas 65:25

Konkurss "Dzīvnieki Bībelē"

Par maija mēnesi balviņas saņēms: **Andrejs, Rauls, Jēkabs, Oliveris, Romāns, Miķelis** un skolotāja **Āre** no Bārbeles zēnu pamatskolas, **Santa, Roberts, Markuss, Amanda, Sandis, Edgars, Evīta, Daniela, Ralfs, Jānis, Renārs, Daniels, Kristers, Deivids, Loreta, Raivo, Enija, Anete** un skolotāja **Astrīda** no Dobeles, **Jēkabs** un **Rasa** no Rēzeknes, **Lote** no Limbažiem, **Mārcis, Rūdolfs, Sāra, Elīna** un **Benjamīns** no Valkas, **Everita, Alise** un **Magdalēna** no Pļaviņām, **Amanda** un **Elīna** no Mazsalacas, **Renārs** no Smiltenes un **Līna** no Madonas.

Paldies visiem par rūpīgajiem darbiņiem! Darbiņus konkursam vēl ir iespējams iesniegt līdz 20. jūnijam.

**Izdevniecības "Patmos" grāmatu centram jauns darbalaiks -
gaidām Jūs **5** dienas nedēļā Rīgā, Baznīcas ielā 12a!**

Pirmdien 11.00 – 19.00

Otrdien 9.00 – 17.00

Trešdien 11.00 – 18.00

Ceturtdien 9.00 – 17.00

Piektdien 10.00 – 14.00

Valsts svētku dienās slēgts

Tālr. +371 26 435 323

www.patmos.lv

